

TENTOKRÁT
TO VYJDE!

GILLES
LEGARDINIER

TENTOKRÁT TO VYJDE!

GILLES LEGARDINIER

2015

Copyright © 2014, Fleuve Éditions, department d'Univers Poche
Translation © 2015 by Slavomír Míča
Cover illustration © 2015 by Denisa Jánská
Cover design © 2015 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z francouzského originálu ÇA PEUT PAS RATER,
vydaného nakladatelstvím Fleuve Éditions, Paříž 2014,
přeložil Slavomír Míča
Jazyková redaktorka: Zuzana Řeháková
Korektura: Kateřina Žídková
Ilustrace obálky: Denisa Jánská
Grafická úprava obálky: Rajka Marišinská
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Jiří Ryška
Vydání druhé, v elektronické verzi první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2015

ISBN 978-80-7498-085-5

1

Je noc. Trochu chladná. V tom studeném nočním vzduchu se třesu zimou. Určitě je to tím, že poblíž je řeka, podél níž jsem se vydala, aniž bych věděla, kam mířím. Přesto ale předpověď počasí není jediná věc, kvůli které stahuju hlavu mezi ramena a ruce mám zaražené co nejhlouběji do kapes. Ve skutečnosti je mi zima hlavně uvnitř. Marně pátrám v nejhlubších zákoutích své duše, nedokážu tam detekovat ani tu nejmenší teplou jiskru světla. Jsem pochodující rampouch. Právě začíná doba ledová a já znám přinejmenším jeden živočišný druh, který za to zaplatí.

Co tady vlastně dělám? V tuhle hodinu nebývám nikdy venku. Už celá léta jsem se kvečeru nevydala ven, a hlavně ne tak náhle. Obvykle bývám doma, stejně jako všichni ti lidé, které pokradmu zahlédnu v osvětlených oknech okolních domů. Obvykle nemívám v hlavě takový zmatek jako dnes. A obvykle nebývám sama.

Chodím do téhle čtvrti už dlouho, a přesto to tu dnes večer nepoznávám. Ale to není tím, že by se to místo změnilo,

to já jsem jiná. Stačí hodina času, jeden jediný rozhovor, několik vět, které mnou proniknou jako šípy. To všechno stačí, aby se můj život převrátil naruby a moje srdce se rozbilo na kousky. S Huguesem to nikdy nebyla procházka růžovou zahradou, ale představa, že se to všechno tak rychle vymkne kontrole a vztah půjde do kytek...

Nábřeží je liduprázdné, až na jeden zamilovaný pár a jednoho bezdomovce, který si tu sedí na papírových krabicích. To mi určitě osud posílá ve zkratce zprávu o mém životním příběhu. A ti tři představují jeho začátek a konec. Byla jsem stejná jako ta bezhlavě zamilovaná dívenka, choulila jsem se v náručí svého milovaného a skončím jako ten nebohý bezdomovec. Můj život je jako bezedná propast, a já padám pořád hlouběji a hlouběji. Na těch několika metrech vidím jeho resumé, od lásky až po extrémní samotu, někde na pokraji světa, kterému je to jedno a dál se valí po svém kupředu stejně jako příval vod v řece.

Procházím kolem toho zamilovaného párečku. On ji drží v náručí a šeptá jí do ucha něžná slůvka. Od úst mu jde pára. Teplá. Takže ono to existuje i někde mimo moje vzpomínky... Ona se mu hlavou zavrtá pod rameno a tlumeně se směje. Možná se mi vysmívají. Určitě si říkají, proč se tady potuluju tak o samotě, když ani nevenčím psa. Kdybych byla muž, měli by mě za úchyla, ale protože jsem žena, tak si mě nejspíš zařadili do kategorie stará a bláznivá, která je na nejlepší cestě do záhuby. A oni jsou dva a drží se jeden druhého. To jim dodává sílu dívat se na celý svět okolo shovívavě. Jsou nepřemožitelní, protože milují. Já jsem spíš toho mínění, že by bylo správnější říci: oni *ještě stále* věří, že se milují. Lásku člověk ocení, až když ji ztratí. Já za tuhle lekci už zaplatila. Jejich společné štěstí prá-

TENTOKRÁT TO VYJDE!

vě teď kvete na tenoučké vrstvě úrodné půdy nevinnosti, ale až bude chtít své kořeny zapustit hlouběji, nenajde tam žádné živiny a zajde. To se právě teď stalo mně. Vím úplně přesně, co si ti dva myslí: mají v sobě domýšlivost začátečníků, slepou víru těch, kteří nevědí. Ona je plná naděje, on zas touhy. Ještě to nevědí, ale už teď mezi nimi vězí propast velká jako celý svět. Kdybych já tak tohle věděla, když jsem byla v jejím věku...

Mám ji nějak upozornit? Varovat ji, jaké nebezpečí jí hrozí? Ne, to by bylo hloupé. Kdo jsem já, abych jí takhle kazila její štěstí, které dnes večer zažívá, i když to štěstí je jen iluzorní? A – kdo ví – možná si s tím poradí lépe než já. Opravdu jsem starý blázen na cestě do záhuby.

Vůbec nevím proč, ale najednou mě popadne chuť procházet se přímo po okraji nábreží, po těch dlouhých obroušených kamenech, které lemují řeku. Obvykle se takhle chovají malé děti, které se s vypnutým hrudníkem a rozpráženými rukama vystaví větru jako provazolezci na imaginárním laně. Přesvědčí samy sebe, že prožívají velké dobrodružství a že riskují život na okraji nejhlubší propasti na světě. Takhle to dělali moji synovci. Jenže já už na to nemám věk. Ale co už. Já se vlastně nacházím na okraji propasti, která mi působí závrať a můj život se nakonec roztříští o její dno.

S odstupem musím uznat, že můj románek s Huguesem byl hned od počátku komplikovaný. Přesto to s ním na začátku vypadalo hodně slibně. Prožili jsme si spolu příběh z prvních stránek pohádky: setkali jsme se, přeskočila jiskra, zamilovaně jsme poletovali po louce plné květin, drželi se za ruce a přitom zpívali jako dva pošetilci, načež za námi nastoupil sbor bílých zajíčků s refrénem. To bylo ještě předtím, než jsme se vydali do temného lesa...

GILLES LEGARDINIER

Na začátku byl Hugues laskavý, hodně jsme se spolu nasmáli. V našem vztahu nechyběla vášeň, touha, ani vzájemná blízkost. Měla jsem právo na květiny, na svůdné pohledy, na jeho nedočkavost... Když jsme se spolu milovali, myslel hlavně na mě. Bože, jak moc jsem tohle období měla ráda!

Naplánovali jsme si spolu spoustu víkendových programů, lyžovali jsme, jeli k moři, do zahraničí, někdy i s kamarády – vždy s těmi jeho. Bylo mi jedno, kde jsme – já prostě měla jen chuť trávit s ním svůj čas. Ať už jsme leželi polonazí u ohně na pláži nebo jsme šli na koncert současné hudby v převleku za tučňáky, měla jsem pocit, že jsem na správném místě, pokud tam někde blízko mě byl i on. Moc ráda jsem na něj čekala, když se vracel pozdě, taky jsem mu ráda skládala prádlo a vařila mu jeho oblíbená jídla. Ale přesto jsem nebyla pod pantoflem. Prostě jsem ty věci pro něj ráda dělala. A tak plynuly dny, týdny, měsíce. Všichni naši známí se mezitím vzali. Na jejich svatbách se tančilo, lidé se smáli, tleskali, ale my jsme jejich příkladu přesto nenásledovali. Nakonec jsme úplně zapomněli, že dny se dělí na hodiny a roky na jednotlivé měsíce. Fungovali jsme stejně bezvadně jako dieselový motor, bez prudkého zrychlování nebo naopak brždění. Jen nám na tachometru přibývaly kilometry. Čas letěl a všechno bylo pořád při starém. Začali nám přezdívat věční snoubenci. No jasně! Já umírala touhou po oficiálním stvrzení našeho soužití, ale Hugues si pokaždé našel nějakou dobrou výmluvu, abychom to odložili, počkali, nespěchali. Nejdřív to byla nová pozice v práci, do které bylo potřeba *dát tělo i duši*, pak zas peníze za svatební hostinu nebo fakt, že *pro lidi, kteří se milují tak moc jako my dva* nejsou takovéhle zbytečné formality potřebné. No jasně... Točili jsme se

TENTOKRÁT TO VYJDE!

pořád dokolečka. Moje břicho bylo pořád beznadějně rovné, to jeho se naopak zakulacovalo. Ostatním se už narodily děti, ale my dva žili dál studentským životem. Všechno bylo pořád stejné a v hloubi duše si myslím, že právě to bylo to nejhorší. Žádné vize, plánovali jsme tak maximálně příští víkend. Pokaždé když jsem s ním mluvila o budoucnosti (což bylo pro něj moc mlhavé) nebo o zasnoubení (sprosté slovo!), našel si naprosto bezchybný důvod jak utnout konverzaci. Nakonec jsme se bavili už jen o běžných věcech: nákupy, klíče, ovocné jogurty, filmy, kolik toho zbylo v lednici, že je potřeba opravit auto. Bavili jsme se o všem kromě toho hlavního, co tvoří život.

A pak se objevila Tanya. Hotová sukuba, která si s ním přišla zasouložit z nějaké sousední dimenze. Vůbec jsem si nevšimla, že se něco děje. Oči mi otevřela až Emilie. Jednou po společné večeři s přáteli mi pošeptala: „Kdyby se můj chlap takhle chechtal s nějakou jinou jako ten tvůj, měla bych se na pozoru.“ Což jsem taky udělala, ale už bylo pozdě. Zločin už mezitím proběhl a recidivě se ti dva rozhodně nebránili, často v úterý večer. Já trubka... Trubička vyválená ve sladkém oparu naivity. To je takový nový recept na dezert, ale člověk po něm mívá těžší trávení.

Když jsem o tom řekla Huguesovi, ujistil mě, že to jsou jen moje představy. Objal mě, mluvil o nás dvou. Nešťítel se lhát mi přímo do očí. Když si na to jen vzpomenu... Uhodnete, co následovalo? Já hloupá mu pěkně zobala z ruky. Spíš si myslím, že jsem se tomu snažila strašně zoufale uvěřit. My ženy vždycky dáváme přednost svým pocitům před fakty. Muži tohle velmi dobře vědí, a hrají to na nás. Říká se, že v tom je naše síla, ale v tomhle případě šlo o mou slabinu.

Takhle jsme to spolu vydrželi ještě několik měsíců. Žili jsme jeden vedle druhého, ale už jsme nebyli spolu.

Když jsem se každý večer vracela z práce, měla jsem z toho knedlík v krku a slzy na krajíčku. A když jsem náhodou narazila na esemesku od Tanyi, kterou jsem rozhodně neměla najít, okamžitě jsem z toho úplně onemocněla. Byla jsem z té zrady celá znechucená a ztrápená. To všechno se vešlo do necelých sto deseti písmen. Na přečtení stačily tři vteřiny, ale potřebovala bych celý život na to, abych se z toho vzpamatovala. To nebyl důkaz, spíš potupa. Ani jsem se to neodvážila říct Emilii, natož pak mamince nebo sestře. Těch několik neslušných slov na mě účinkovalo stejně jako pár ran revolverem přímo do hrudi. Střela se zanořila do těla, ale na druhé straně už nevyšla ven. A při sebemenším pohybu se prodírala mezi orgány, a blížila se k srdci. A minulé pondělí se zavrtala přímo do něj.

Když jsem se po celodenní dřině vrátila do bytu, chtěla jsem ten vřed co nejrychleji rozříznout a daný problém s Huguesem vyřešit. Neměla jsem sílu cokoli předstírat. Řekla jsem mu, že všechno vím, vysvětlila jsem mu, jak tím trpím a že jsem připravená mu odpustit, ale že si přeju, aby mi to celé objasnil, abychom spolu mohli začít nanovo. Vytáhla jsem na něj dokonce těžký kalibr typu *Láska je možná jen za cenu upřímnosti*. No jasně, pitomý dialogy! Hotová shakespearovská tragédie, jen s tím rozdílem, že scénou byl 3+1 bez balkónu. Vůbec to nevypadalo, že by ho jakkoliv vyvedl z míry fakt, že jsem ho přistihla *in flagranti*. S klidem se sesunul na gauč. Zvrátil hlavu dozadu a povzdechl si. Já stála v kuchyňském koutě, třásla jsem se po celém těle a visela přitom na jeho rtech. S odpovědí si dal dost načas.

TENTOKRÁT TO VYJDE!

„Poslechni, Marie, to je dobře, žes ten problém nadhodila. Myslím, že jsme došli na konec společné cesty. Já už takhle dál nemůžu. Nelíbí se mi, jak to vedeme. My dva už k sobě nepatříme. Takže bude lepší, když toho necháme hned teď. Ale můžeme na tom najít i něco pozitivního, situace není zas až tak zlá! Takový už je život! Tak se s tím snažme vypořádat jako dva dospělí lidi.“

Tohle bylo ještě horší než pěst rovnou do břicha. A než jsem vůbec stihla popadnout dech, ještě k tomu dodal:

„Nechci ti dávat nůž na krk, ale byl bych rád, kdyby ses tak do týdne odstěhovala. Když už tady mluvíme o Tanye, mám s ní nějaké plány. Koneckonců byt je můj...“

Nelíbí se mu, jak to spolu vedeme. Ale to on přece o všem vždycky rozhodoval, aniž se mě kdy zeptal na můj názor, a já se kvůli němu už před lety vzdala všech mých blízkých! Do nového začátku už se se mnou nepočítá. Začíná se hned, ale beze mě. Prosíme osoby, které doprovázejí cestující, aby si vystoupily z vlaku. Odjíždíme okamžitě! Pozor, dveře se zavírají! Už nemám platný lístek.

Chápete, jak jsem se cítila? Tedy já za vás doufám, že ne, protože tak moc zlomené srdce bych nepřála zažít nikomu. Často se mluví o zemětřesení nebo katastrofě, ale tohle byl úplný Velký třesk! Všechny molekuly mé bytosti se rozprášily do nejbzdálenějších koutů vesmíru. Místo srdce mám černou díru a z ostatních částí mého těla budou docela hezké planety.

Od té chvíle se mnou Hugues mluvil jako s uprchlíkem, který nezná jazyk země, do které dorazil. Všechno to ještě přikrášloval svými prázdnými a pokryteckými úsměvy a větami plných vzletných frází, kterými očišťoval své černé svědomí. *Prostě nám to spolu nevyšlo. Zažili jsme spolu i pěkné chvíle,*

tak se snažme obrátit list, abychom si to nepokazili, Za několik let se tomu ještě společně zasmějeme... Počkat, ale komu on se to tady vysmívá?! Taky na mě vytáhl větu *Ukažme, že jsme dospělí!* Jak si tohle jen může dovolit?!? Zrovna on, který z dospělého pochytil jen vnější vzhled! Lump jeden... Všechny ty roky, kdy jen sliboval, kdy mě žádal o trpělivost a přesvědčoval mě, že to málo, co od svých mužů dostaly ostatní ženy, si nezasloužím. Měl vlastně štěstí, že jsem byla příliš zničená na to, abych ho dokázala zabít. Ale už jsem na tom líp: začínám na to pomýšlet...

Pokaždé když se mnou mluvil, pokaždé když jsem se s ním viděla, podnikl nový útok na mou poraženou a rozcupovanou armádu. Každé jeho slovo bylo jako hozený granát, jeho oči byly jako dva plamenomety skryté v květinovém záhonu a jeho slova byla jako záludně nastražené miny, které mě po výbuchu někam odhodí... Jsem celá zničená. Cítím se jako město po bombardování. Už není kámen na kameni, nikde nezbyla ani myší díra, kde by kousky mé duše roztrhané na cáry mohly najít útočiště. Stala jsem se postupně kořistí dvou pocitů, které se jako dva supi přetahovaly o mou mrtvolu: bolest a vztek.

Uplynuly už tři dny od doby, co jsme si to celé „vysvětlili“. Od té doby se cítím jako jaderná elektrárna, která se ocitla mimo jakoukoliv kontrolu. Světýlka na bezpečnostním panelu blikají červeně, tlak stoupá, ručičky bláznivým tempem letí do zabarvených částí ukazatelů, inženýři pobíhají sem a tam, ale ani tak se teplotu v reaktoru nedaří snížit. Je potřeba vyklidit okolí, bude to pořádná rána, až to bouchne.

Už mi zbývají jen čtyři dny, abych všechno zabalila do krabic a opustila to, co jsme nazývali společným domovem. Když

TENTOKRÁT TO VYJDE!

to tak počítám, tak toho moc nemám. Ale vlastně ano! Mám tam gauč! Když nad tím tak přemýšlím, tak ten hajzl si pohodlně seděl na MĚM gauči, aby mi oznámil, že dělá tlustou čáru za naším vztahem a že jsem propuštěná! Dokonalá metafora, která vystihuje náš vztah: já za ten kus nábytku zaplatila celou svou první výplatu, ale vybíral ho on! Dokonalá syntéza: obětovala jsem mu v životě mnohé, a on na to zvysoka kašlal. Stejně jako kašlal na fakt, že si teď válí zadek na *mém* gauči.

V tuto chvíli ale vůbec netuším, kam půjdu. Nemám odvahy se vrátit k mamince. Bude mi každé dvě minuty opakovat, že mě varovala a že se jí hned zdál podezřelý. To zrovna moc nepotřebuju. Když pomyslím na její vlastní příběh, který prožila s mým zploditelem, pak netuším, jaký příklad by mi ona mohla dávat. Pokud jde o sestru, ta má dost starostí se svou vlastní rodinou a neumím si představit, že bych jí přede dveřmi vyskládala svých padesát krabic kapesníků. Už mám jen čtyři dny na to, abych vymyslela, jak se vyhnout hotelu a nutnosti někde skladovat nábytek. Ten netvor! Emilie už mi nabídla, že se u ní můžu dočasně utábořit, ale to nemůže být na dlouho. Odmítám se potulovat od jedné kamarádky ke druhé jako nějaká trosečnice, single, která by byla svědkem štěstí a nadějí všech okolo, zatímco já nemám ani jedno ani druhé.

Pouliční lampy na druhém břehu řeky se odrážejí ve vodě. Bývaly časy, kdy mi takový obraz připadal krásný. Dnes večer s ním už nemám nic společného. Jsem zdrcená. Vždycky jsem byla milá, čekala jsem, až na mě přijde řada, vchovali mě tak, abych okolo sebe příliš nečeřila vodu. Že musím na druhé myslet víc než na sebe. A výsledek? Často mě na to dostali. Hugues si ze mě udělal dobrý den. Já promrhala roky,

které už se nevrátí. A tak jsem dneska večer tady. Zaplavuje mě pocit samoty, s nímž – jak jsem si myslela – se bylo možné setkat jen ve filmech severských autorů.

Zvednu hlavu a pozoruju hvězdy. Díky takovému popisu ten pohyb možná vypadá poeticky, ale vlastně si říkám, že když zakloním hlavu, tak to dělám hlavně proto, aby mi slzy nestékaly po tváři příliš rychle. Jsem jich plná, a pokud se byť jen trochu nahnu dopředu, začnou se ze mě valit proudem a ještě by mohly způsobit vylití kanálu z břehů. A tak pozoruju hvězdy, na které zvysoka kašlu.

A v tu chvíli mi život pošle druhý vzkaz: nikdy není dobré opovrhovat hvězdami. Zatímco zvedám oči k nočnímu nebi, tak se mi nějak zamotají nohy, ani nevím vlastně jak. A ztrácím rovnováhu! Já vám to říkala, že jsem na pokraji propasti: a je to tady – velký skok a následuje totální průšvih: moje plachtění končí velkým šplouchnutím vody, při kterém ze sebe vydám legrační zvuk! Celý můj zpackaný život se vejde do těch dvou zvuků. Padla jsem do vod kanálu jako kámen. Věnuju tenhle svůj patetický let střemhlav dolů všem těm, které dostaly kopačky, které zažily potupu a zradu, a které stejně jako já už v nic nevěří.

Je konec ledna, a tak jsem nemohla očekávat příjemně teplou vodu. Fakt, že je úplně ledová, se bleskurychle potvrzuje. Stačilo by o dva stupně méně, a na hladině by navíc byl ještě led. Jako prémii bych si rozbila ústa o led! Všechno si to pěkně vypiju. Člověk by řekl, že je to jak jedna ze studených polévek babičky Valentine. Normálně docela dobře plavu, ale kvůli kabátu, ve kterém jsem nacpaná, a momentu překvapení vypadám spíš jako afghánský chrt ve velkém vlnobití. A v nastalé panice jsem navíc upustila kabelku. Jsem

TENTOKRÁT TO VYJDE!

to ale blbka! A najednou za sebou slyším druhé šplouchnutí. No to je strašný! Aníž bych to zamýšlela, spustila jsem bezprecedentní lavinu kolektivních sebevražd. Nějaká jiná podvedená žena? V jakém to jen žijeme světě?! Při tomhle tempu bude brzy celý kanál plný nešťastnic, kterým život nachystal nepěkná překvapení. Ale co mě nemá? To bude určitě ten mladík, který za mnou skočil, aby mě zachránil a zapůsobil tak na svou milou. To je skvělé! Lidi jsou přece jen docela fajn živočišný druh! Jsem z takového altruismu celá bez sebe, je to až neskutečné. Ale můj kabát nacucaný vodou mezi tím začne vážit asi dvě tuny a mám problém vůbec pohnout pažemi. Obracím se, abych mohla uvítat svého zachránce... Ale co to...?! Vůbec to nechápu: vidím ho na nábřeží, jak tam stojí se svou přítelkyní. Vypadá to, že se smějí. Zmetek jeden zpropadená! Ale co to tedy bylo za hlasité šplouchnutí? Chlapík, který se v přítmí zbavuje své staré pračky? Mafiáni, kteří do vody shodili něčí mrtvolu? Nebo snad meteorit? Snažím se, ale nic nevidím. Jasně, už vím: to je můj imaginární přítel, který z dojemné solidarity skočil do vody spolu se mnou! No ale když je jen imaginární, tak by to nemělo žbluňkat... Už jsem vážně mimo.

Mezi dvěma neobratnými plaveckými tempy najednou zahlédnu ve vodě dalšího plavce. Ale proč už míří zpátky na břeh, když mě nezachránil?! A co to drží v ruce? Ty bláho, to je ten bezdák a uhání pryč s mojí kabelkou! Někde z hloubi mé zatracené duše se vynoří neznámá síla. Okamžitě mě popadne obrovský vztek. Polykám vodu, plivu ji okolo sebe, ale najednou plavu jako olympijský šampion. Pohání mě můj vztek. Hotový přídavný motor. Já už těch chlapů mám vážně víc než dost! Ať už jste v jakékoli situaci, tak oni se vždycky

bez jakýchkoli skrupulí zařídí tak, aby z toho měli co největší prospěch. Jste hezká, snaží se vás sbalit. Topíte se, okradou vás! Z bláta do louže!

Bezdák se mezitím vyhrabal na břeh. Už ho skoro mám. Zachytím se za kameny a plácnu břichem na břeh jako tuleň. Ztratila jsem jednu botu. Začíná prchat, ale já mu nedám ani vteřinu navíc, aby mi utekl. Sice kulhám, přesto ho doženu. Chytím ho za bundu a s bojovým pokřikem ho srazím na zem takovou silou, o níž bych nikdy nevěřila, že jsem ji schopná vyvinout.

„Okamžitě mi vraťte tu kabelku! To se nestydíte?!“

„Ale vy jste chtěla spáchat sebevraždu! Tak co se tady zabýváte svojí kabelkou?“

Stojím jako přimražená.

„Na základě čeho si myslíte, že jsem se chtěla zabít?“

„Když člověk pohazuje hlavou tak jako vy a pak sebou praští rovnou do vody, tak sem asi nepřišel kupovat jahody!“

„Ale já měla depresi a uklouzla jsem!“

„Tohle si běž vykládat někomu jinému, nejsem slepej!“

Myslím, že musel zahlédnout vražedný záblesk v mých očích, protože si rukou chrání obličej. Ale to nestačí. Říká se sice, že člověk neuhodí jiného, který leží na zemi, ale dneska večer kašlu na všechno, co se říká. Nakloním se a vrazím mu obrovskou facku, pak další, a ještě jednu. Je to špatné, ale dělá mi to tak dobře.

Už před nějakou chvílí pustil mou kabelku. Ale jestli si myslí, že z toho vyvázne až takhle jednoduše... Začnu křičet ze všech sil:

„Mám vás chlapů až po krk! Fakt mě serete! Mám už zrovna dost těch vašich zasranejch kousků! Teď budete trpět vy!“

TENTOKRÁT TO VYJDE!

Mladá zamilovaná dvojice se dá na útěk. Ta šílená ženská, která se řítí do záhuby, se bije s bezděkem. Beztak je to rvačka dvou opilců... Ale to není spravedlivé, já nic nepila. Můj hlas se nese celou čtvrtí. A v tu chvíli, celá zmáčená, potácějící se a vyčerpaná učiním rozhodnutí a přísahám, že ho nebudu později měnit: nic už jim jen tak neprojde. Začínáme počítat skóre znovu od nuly. Odteď bude všechno úplně jinak. Ten hajzl Hugues teď bude pořádně pykat. Každý hráč může jiným rozdat tisíc facek. Za všechno se pomstím. A protože z žádného iluzorního nebe nesestoupí žádné štěstí, jsem připravená jít hledat tu trošku, která mi náleží, třeba do posledního kouta pekla. Hodná Marie právě zemřela, utopila se v kanále. A vynořila se z něj ta zlá Marie. Má strašný účes a navíc jen jednu botu. Odteď budu všechno vracet do poslední drobné mince. Každý teď dostane pěkně po zásluze. Pomsta je sladká jako zmrzlina a na tu já jsem zmrzlá dost. Dusím se vzteky a pohlcuje mě nenávisť.

2

„No to koukám, Marie, co to s tebou je? Vypadáš, jako bys...“

Vzhledem k mé včerejší příhodě měla říct spíš „no to koupám, Marie“. Petula je první lidskou bytostí, která na mě promluvila od chvíle, co jsem absolvovala svůj veleskok do vody. Neřekla bych, že by se na mě zrovna usmálo štěstí. Petula pracuje na recepci naší firmy. S nesmírnou grácií se zvedne ze své vrzající židle, aby se pohledem přes desku pracovního stolu přesvědčila, že i moje dolní polovina vypadá stejně hrozně jako ta horní. Ale já se fakt snažila dát dohromady, přísahám! Bez jakéhokoliv ostychu, s upřímností těch, kteří žijí ve svém vlastním světě, si mě detailně prohlíží od hlavy až k patě a pak se beze slova posadí s úšklebkem, který toho o mém vzhledu říká až moc. Načež se na své židli otočí a znovu začne hloubat nad obsahem počítačové obrazovky před sebou jako bych už neexistovala. Ona si tam v klidu čte svoje e-maily. Zapomněla na mě. Už se věnuje něčemu jinému. Po minutě na všechno zapomněla jako by byla nějaká akvarijní rybička.

TENTOKRÁT TO VYJDE!

Popojdu blíž k pultu v naději, že si všimne, že tam pořád ještě jsem, a řekne si, že pro to mám nějaký dobrý důvod, ale ona ne. Ťuká do klávesnice odpovědi na svoje maily. Víím, že tenhle džob vzala proto, aby jednou mohla jít za lepším, ale i tak... Jejím skutečným snem je tanec. Tančí ve dne v noci a sní o tom, že z ní bude hvězda. Ostatně, před dvěma měsíci si v hale opakovala choreografii *Labutího jezera*. A zatímco trénovala a točila se přitom dokolečka jako káča, telefon se tady mohl uzvonit do prázdna, narazila si zápěstí o věšák na šaty. Nakonec ještě bude chtít, aby se zvětšila vstupní hala, aby jí tady nainstalovali taneční parket, velká zrcadla a před nimi tyče na držení. S takovou se za rok do firmy nedostaneme jinak než přechodem přes operní scénu. No hlavně když na sobě nebudeme muset mít baletní sukýnku... Proč jen myslím na takové věci, když jsem úplně na dně?

„Petulo, promiň...“

Petula nadskočí. Její culík vypadá, jako by byl připevněný na pružince.

„Dobré ráno, Marie!“

Zvedne oči a najednou se zarazí.

„Tohle je teda fakt zvláštní! Jsi oblečená úplně stejně jako včera. To je uhozený! Já bych klidně řekla, že ses odsud celých dvacet čtyři hodin ani nehnula!“

Jsem ohromená. To už je podruhé za necelých dvanáct hodin, co stojím jako přimražená. Jestli mě budou pořád strkat do mrazicích boxů, bude ze mě velký kus nanuku. Jen si dejte kousek zmrzlé Marie! To nic, stejně už jsem se jednou vrhla do ledové řeky. Ale teď mám strach z Petuly. To jsou určitě ty piruety, jak se v nich pořád točí. Dostředivá síla jí musela nacpat všechny neurony pod lebeční kost,

hned pod vlasy. Rozhodnu se dělat jako by nic a přejudu rovnou k věci:

„Ahoj, Petulo. Ztratila jsem jmenovku, mohla bys mi prosím tě dát náhradní?“

„Bude potřeba, abychom vyplnily formulář o ztrátě. Víš, kde jsi ji ztratila?“

„Napíšeš tam jen, že je na dně řeky, nebo že si ji nechal jeden bezdomovec, nebo že ji sežral pes, který mě honil.“

Směje se. Myslí si, že tu vykládám vtipy. Kéž by to celé byl opravdu jen vtip... Spiklenecky na mě mrkne:

„Neboj se, napíšu tam, že jsi ji ztratila někde na ulici. Žádný problém. Tohle tam píšu pokaždé, teda s výjimkou Pierra, když mu vyhořel dům... To jsem napsala, že se roztavila.“

Otevře šuplík a vytáhne z něj novou jmenovku.

„Ještě tě musíme vyfotit.“

„Myslím, že když teď vypadám takhle, tak se tam raději nakreslím.“

Chystám se opustit vstupní halu. Kdybych byla ve formě, zkusila bych to po špičkách a rukama bych si přitom zakrývala hlavu. Petula znovu vyskočila ze své židle:

„Á, Marie, málem bych zapoměla! Supermegadůležitý: pan Deblais tě očekává ve své kanceláři!“

Tak, a blíží se další katastrofa! Šéf na mě čeká zrovna v ten jediný den, kdy přijdu do práce s půlhodinovým zpožděním. A takhle to chodí v celém mém životě už od školních let: celé týdny jsem hodná jako svatý obrázek a nikdo si toho nevšimne, ale v den, kdy udělám grimasu století nebo ze sebe vypustím nějaký žvást, který měl zůstat v tajnosti, najednou se přede mnou jakoby zázrakem roztáhne opona, rozsvítí se reflektory, mikrofony snímají zvuk a já vysílám naživo pro

TENTOKRÁT TO VYJDE!

deset milionů diváků! Štěstí mě možná opustilo, ale pech se mě nikdy nepustil. Dnešní ráno je toho důkazem. Už mi scházel jen ten falešník Deblais, aby ten den začal špatně.

V hale se objeví kurýr. Vypustí ze sebe bezduchý pozdrav a začne ty své balíky skládat přímo ve vchodu. Petulu to vyvede z míry:

„Prosím vás, tam je nedávejte! Když se někdo bude chtít protáhnout, hrozí mu tam zranění!“

3

Doufám, že Deblais nebude bazírovat na nějakých detailech, protože v tom stavu, v jakém teď jsem, bych to mohla opravdu špatně snášet.

Skoro nemůžu uvěřit, že tady pracuju už deset let. Dost se toho za tu dobu změnilo. Procházím chodbou lemující jednotlivé kanceláře. Všichni mají zavřené dveře, ale přes jejich okna je vidět úplně všechno, co se tam děje. Zdravím se s kolegy, tedy přinejmenším s těmi, kteří si mne všimnou. Zastavím se před doupětem, ve kterém přebývá Emilie. Zrovna telefonuje, přesto ale vejdu a rozhlédnu se. Upřímně se na mě usměje a pokračuje dál v anglické konverzaci s partnerem na druhém konci telefonu. A zatímco mluví přívětivě do telefonu, ukazuje na něj a zvedá přitom oči v sloup. Já na ni z hloubi chodby neslyšně artikuluju:

„Chce mě vidět Deblais.“

A pak se chytím rukama okolo krku a předvádím škrce-ní. Lehce se na mě usměje a dává mi znamení, že se uvidíme později.

TENTOKRÁT TO VYJDE!

Emilie je pro mě jako moje vlastní sestra. Je štěstím mého života. S žádnou jinou kamarádkou jsem nikdy nezažila takové porozumění jako s ní. Obě máme pocit, jako bychom se znaly už od mateřské školky. Myslím, že kdyby dala výpověď, neměla bych už žaludek na to, abych tady ještě dál pracovala. Obzvláště v současné situaci. Začaly jsme v Dormexu pracovat jen s několikaměsíčním odstupem. Tehdy měl podnik více než tři sta zaměstnanců. Tehdy se naše luxusní matrace vyráběly přímo v přilehlé budově továrny. Všude bylo živo, kanceláře byly sice trochu obstarožní, ale člověk nikde nenarazil na zavřené dveře. Bylo to úplně jak v mraveništi, panovala tu rodinná atmosféra. Venku se odehrával synchronizovaný balet kamionů, v továrně příjemně hrčely stroje a tady v kancelářích zvonily telefony a mluvily spolu lidské hlasy. Zaměstnanci tu vytvářeli příjemnou náladu a na svou práci jsme byli všichni pyšní. Naše měkoučká hnízdečka na spaní, která se plnila, sešívala a upravovala ručně, si od nás objednávaly ty nejvybranější hotely světa stejně tak jako nároční jednotlivci. Na jedné z našich matrací spí dokonce sama anglická královna! Naše výrobky měly po celém světě výborné renomé. Byli jsme nejlepší, výkvět francouzské zručnosti. Některé z postupů se datují až z období renesance! Vyráběli jsme pěnové matrace, s pružinami, nebo s perforovanou latexovou vrstvou a ty nejluxusnější modely byly z mohéru nebo alpagy. Všechno jsme to vymýšleli, vyvíjeli, vyráběli tady na místě a expedovali odsud do celého světa. Naše tehdejší heslo znělo *Svěřte nám své noci, abyste si mohli lépe vychutnat každý den svého života.*

V začátcích jsme si s Emilií chodily číst adresní štítky v exportním oddělení a už při samotné jejich četbě jsme

procestovaly celý svět: New York, Spojené arabské emiráty, Hongkong, jižní Afriku, exotické paláce orientálních šejků a dokonce ostrovy ztracené kdesi v Pacifiku, které si někdo koupil výhradně pro sebe... O několik let později, když šéfové zestárli, rozhodli se podnik prodat akcionářům. Ti se rozhodli, že upřednostní rentabilitu, což znamenalo přemístění výroby. Švadleny v Asii jsou levnější a tamní suroviny ostatně také. Paleta naší nabídky se do dnešního dne zúžila na polovinu, konkurence se vrhla na mezeru na trhu, kterou noví řídicí pracovníci nezvládli zaplnit, aby nemuseli slevit z kvality, a pracuje nás tu už jen dvacet šest. Kanceláře se předělaly, je tu všude víc světla a je to víc vyšňořené, všude samé průhledné sklo, vytratilo se to dřívější útulno – bezpochyby hlavně proto, že se vytratila důvěra. Vedeme krásné proslovy, ale už nejsme tím táhnoucí za jeden provaz. Jsou z nás zaměstnanci. Pro „starousedlíky“, kteří zažili to, jak se tu pracovalo dříve, to byl tvrdý přechod. Cítíme se tady jako smečka polárních medvědů unášených mořským proudem na ledové kře, které každým dnem odtává další kousek. A někteří navíc zapalují ohně, aby nás ten parní stroj pěkně hnál kupředu... Úplně jsme kvůli tomu zapomněli, s jakým cílem tady pracujeme. Už na sebe nejsme pyšní. Vzali nám náš cíl, naši radost z vykonané práce. Kdyby náš podnik měl dnes nějaké heslo, znělo by spíš *Svěřte nám svůj život a my vám za něj vystavíme fakturu...*

Když jsem do podniku přišla, zaměstnali mě na osobním oddělení. V té době, která už se zdá být tak daleko, ačkoli nejde o dvě staletí, to znamenalo řídit lidi, pomáhat jim lépe vykonávat jejich práci a být s nimi ve všech životních situacích – narození dítěte, odchod do důchodu, rozvod, nemoc,

TENTOKRÁT TO VYJDE!

studium... Prostě jsme byli s nimi. Z jejich strany nehrozilo žádné zneužívání absencí a ze strany šéfů šlo o upřímnou laskavost. Jak říkám, byli jsme tým. Věděla jsem o zaměstnancích všechno, ať už šlo o nějakou radost nebo i strast. Mluvili jsme spolu na rovinu. Já jsem si dělala svou práci v oddělení lidských zdrojů, plnila jsem funkci obousměrné spojky mezi ředitelstvím a provozem. Monsieur Memnec, bývalý šéf, o mně říkal, že jsem jako zdravotní sestra, která nepoužívá obvazy, záchranka pro lidskou duši. Tu práci jsem zbožňovala. A pokud jde o redukci rozpočtů a zaměstnanců, tak si ze mě vedení podniku poslední dobou snaží udělat robotickou ruku na dálkové ovládání. Pověřují mě oznamováním penzijních plánů a zařizováním odchodů, které jsou zřídka kdy dobrovolné. Je to odporné. Ta část podniku, kde bývala výrobní hala, se přestavěla na obchodní centrum, jehož prostory se pronajímají dalším podnikům, jejichž předmět činnosti dost často nelze pochopit: pronajímatel virtuálních prostor, vizážistka, velkoobchodník s veteší – k němu lidé v nouzi chodí vyměňovat to poslední, co jim zbylo, za pár drobných – a kdoví, co ještě dalšího. Proč tyhle někdo nepřestěhuje do levnějších zemí, třeba na takové Pluto?

Rychle si ve své kanceláři odložím věci. Moje kancelář je poslední a za ní začíná open space. Nevím, jak dlouho si ji ještě udržím tváří v tvář postupujícím stavebním úpravám, které nám ukusují z našich soukromých prostor stejně jako poušť, jejíž písek nakonec zasype okolní vegetaci. Už nás zbývá jen posledních osm, kteří mají právo na svou vlastní kancelář, ostatní pracují společně v otevřeném kancelářském prostoru. Ze začátku se nám to zdálo dobré, protože to vypadalo, že společné prostory sblíží, vypadalo to jako v ame-

rických filmech, však víte, jako takové ty redakční sály novin, odkud vždycky vytryskne proud pravdy odhalující skandály. Po dvou týdnech všichni pochopili, jaká propast zeje mezi americkým filmem a realitou. Všichni jsou na sobě namačkaní, už není možné být někde v tichu. Ti, kteří tam pracují, mají dokonce zákaz mezi sebou mluvit u stolů. Když chtějí komunikovat, musí poslat mail. To je ten zázrak technologie a lidské důmyslnosti, který slouží produktivitě práce. Po dvou tisících letech se učíme nemluvit spolu z očí do očí, což mimo jiné umožňuje řídicím pracovníkům mít pod kontrolou obsah takové komunikace... To je jen další z nápadů Deblaise a jeho bezcharakterního nohsleda Notelha. A po mně chtěli, abych to všem ve jménu všeobecného pokroku oznámila. Deblais má z té své vyvýšené kanceláře přehled o všem, a společně z toho svého akvária kontroluje všechno společně se svým věrným zástupcem sídlícím hned ve vedlejší strážní věži. Deblais a Notelho jsou pekelně sehraná dvojka. Na začátku se nám místoředitel zdál docela sympatický, ale to bylo asi jeho lehkým přízvukem ovlivněným brazilskou portugálštinou. Ale rychle jsme si uvědomili, že navzdory tomu, jak moc *chic* se všichni Brazilci zdají být Francouzům, nejsou úplně všichni až tak okouzující. Anebo na nás zbyl ten jediný podlý exemplář, který tam měli. On a Deblais fungují na společné vlnové délce. Člověk by dokonce řekl, že se velice rádi vzájemně překvapují tím, kdo dřív přijde na nějaký nápad směřující co nejvíce proti lidem. To Notelho přišel na nápad odstranit zástěnu, která zakrývala automat na kávu, takže teď mají během přestávek přehled o tom, kdo se s kým baví nebo kdo má ještě dostatek energie, aby se dokázal smát...

TENTOKRÁT TO VYJDE!

Procházím tou částí a nenápadně přitom zamávám těm, kteří jsou mi blízcí: Valérie, Florence, Malika a několik dalších. Sotva se odváží mi zamávat zpátky. Když vezmu v potaz atmosféru, která tu vládne, moc se to neliší od vězeňských pracovních dílen na Alcatrazu. Jediný, kdo to pravidlo narušuje, je Florent, stážista v oddělení marketingu. Sama jsem ho na to místo přijímala. Všechny holky jsou úplně hotové z jeho úsměvu a mladického elánu dvaceti let. Na břicho má vyrýsovaný dokonalý pekáč buchet, který ukazuje pokaždé, když je to jen trochu možné a tenhle objev už nenechal v klidu vůbec nikoho. Ale nejvíc mimo z něj byl Lionel, vedoucí oddělení designu... A tak tady přede mnou stojí, můj stážista, který se zubí na celé kolo a září z něj vděk nováčka, kterému jsme dali šanci. Vnáší sem skutečnou svěžest. Je hravý jako malé štěně, vrhá se po všem, co mu předhodíme. Ale je tu teprve týden. Ještě ho to tu nepřeválcovalo, pořád má dost elánu.

Blížím se k Deblaisově kanceláři, ale on si mě ještě nevšiml. Naopak já si všimla, že jeho podlý komparsista už mě zaznamenal na radaru. Hodil po mě jedním z těch svých úsečných pohledů. Byl by z něj docela dobrý kamarád pro Huguese, oba jsou falešní jak pětník. Už je vidím, jak si spolu dávají pár skleniček a u toho očerňují všechny a všechno a jsou u toho usazení na mém gauči.

Ve chvíli, kdy zaklepu na dveře Deblaisovy kanceláře, si všimnu, jak je viditelně zaskočen a rychle sklízí ze stolu obsah modré složky. Bacha, starouši, skla jsou průhledná v obou směrech! I my díky tomu vidíme, co tam u sebe kutíš! Nenávidím ho. Je to tajnůstkář a povýšenec, který si klidně bude protiřečit, jen když to bude v jeho vlastním zájmu. Jeho

nejlepší vlastnost jako vedoucího pracovníka je to, že dokáže veškerou práci udělat prostřednictvím ostatních a když se mu to hodí, tak si za to přivlastní zásluhy. A aby byl jeho obrázek kompletní, nesmím zapomenout podotknout, že ani fakt, že má ženu a dvě děti, mu nebrání točit se kolem holek z provozu. Člověk by si řekl, že takový týpek si udělal vyčerpávající analýzu všeho, co z něj může dělat špatného šéfa a následně se snaží stát jeho karikaturou. Je mi z něj nanic. Ale to mi bylo jasné i předtím, než mě dopálili všichni chlapi.

„Vstupte!“

Sotva vstoupím do té jeho prosklené báně, už mi podává složku – ne tu modrou – a aniž by se na mě podíval, zabručí:

„Udělejte mi kopii, buďte tak laskavá.“

A aby mi dal najevo, že si všiml mého opožděného příchodu, dívá se ostentativně na hodinky.

A pak dodá: „A budete taky moc hodná, když zajdete za kolegy z oddělení kvality a připomenete jim naši schůzku naplánovanou na zítřejší ráno. Ani se neobtěžují zvednout mi telefon. Už je nemůžu vystát. Ale tentokrát chci, aby přišli. Potřebuji jim sdělit důležité informace a potřebuji, aby tu byli všichni, bez výjimky.“

Následně mi podá kopii pozvánky, která visí u vchodových dveří.

„Dejte jim tohle. Teď už se nemůžou vymlouvat, že se nemohou dostavit. Povězte jim to jasně a rozhodně. V každém případě jsme dohodnutí, že pokud se tady neobjeví, jste za to osobně zodpovědná.“

Koušu se do rtů, abych mu neřekla, ať jim ten vzkaz zane-se sám. Očima pátrám po modré složce. Vyčnívá z ní několik listů, ale není toho vidět dost, abych dokázala identifikovat,

TENTOKRÁT TO VYJDE!

co obsahuje. Deblais vysleduje můj pohled a zakryje ten tajuplný dokument svým loktem.

„No tak, Marie, udělejte mi ty fotokopie a pospěšte si za těmi nebezpečnými individui. Už tak jste ztratila dost času.“

Jednoho dne si toho týpka dám zarámovat. Bude to mistrovské plátno se zlatým rámem, včetně celého muzea okolo.

4

Když jde člověk do oddělení kvality, je to jako cesta zpátky v čase. Moc ráda za nimi chodím, i když to ve mně vždycky vyvolá opravdovou nostalgii, protože oni jsou jediné podnikové oddělení, které se ani nepřestěhovalo ani nijak nezměnilo. Už od jeho založení sídlí v samostatném křídle, které uniklo všem těm modernizačním a pronajímacím snahám. Má samostatný boční vchod. Něco jako časoprostorová porucha. Vzadu, ve směru do ulice, mají samozřejmě nakládací prostory, ale když tam člověk jde ve směru od kanceláří, dostane se tam služebním vchodem, který se nachází na konci nádvoří a je obezděný červenými cihlami. Kovové dveře se zrezavělými nýty vržou. Jakmile vejdete dovnitř, kráčíte po hrubém betonovém povrchu, který se opotřeboval tím, jak po něm kdysi po stejné trajektorii bez ustání přejížděly sem a tam kolečkové nákladní vozíky. Malé prkno, které usnadňovalo přejezd schůdků před vchodem, je pořád odložené v rohu. Nejspíš tam takhle leží už několik desítek let. Nahrubo omítnuté zdi jsou natřené takovou tou žlutou, která býva-

TENTOKRÁT TO VYJDE!

la k vidění v tělocvičnách nebo vstupních halách starých budov. Je to úplně jiný svět. Na jedné straně vám dodává pocit jistoty, protože se tady nic nezměnilo, ale také pocit bolesti, protože sám o sobě ukazuje něco, co už dávno není pravda.

Jdu dál. Uvnitř je přítmí. Slabé světlo žárovek nedokáže úplně zahnat do kouta takový ten polostín, který ostatně k těmto místům taky vždycky patřil. Jak si moje oči přivykají, mám stejný pocit jako pokaždé – že právě objevuju podivnou sluj, ve které se skrývá Alibaba: poličky, které sahají až po střechu skladu, a v nich krabice a matrace – ta trocha zásob, které se ještě stále skladují na místě, dál souběžné uličky, které jsou číslované v řadě za sebou, tabule, na nichž jsou značky a kódy. Nikoho neslyším ani nevidím. V chodu tu to celé udržují už jen tři lidé. Mají na starosti občasnou expedici zboží, ale hlavně přejímají zásilky pěnového materiálu a pružin, které vyrobili někde daleko na východě od Francie, aby ověřili, že odpovídají našemu vzorníku. Trochu dále, na speciálně upraveném místě mezi poličkami, jsou na třech obrovských podstavcích tři matrace, osvětlené silnými reflektory, jako by to byla umělecká díla, která jsou určená k odborné expertíze. Vzduchem se nese vůně kovu a papíru, a za nimi je cítit ještě jedna slabší vůně, možná vlna, ale docela určitě gumová pěna. Celá ta směsice voní skoro stejně dobře jako nějaký dort.

„Je tady někdo?“ ozvu se do prostoru. „To jsem já, Marie, z personálního.“

Žádná odpověď. Najednou se někde mezi uličkami ozve zvuk řetězů a hlas, který říká:

„Byli jste moji nejlepší přátelé. Nikdy na vás nezapomenou. Sbohem, krutý světe!“

Vrhnou se náhodně do první uličky. Jednou se to stát muselo: kvůli jejich neustále inovovaným úsporným plánům bylo jasné, že se dříve nebo později některý z kolegů pokusí o sebevraždu. Křičím:

„Neskákejte! O práci nepřijdete!“

Běžím uličkami jako šílená a snažím se identifikovat místo, odkud ten nešťastník skočí. Podívám se nad sebe a z jedné křižovatky uliček ho zahlédnu. Je dost daleko, ale hlavně příliš vysoko, stojí na jedné z polic a s rukama doširoka rozpřaženými se chystá skočit do prázdna. Jmenuje se Kevin. Myslím, že má dvě děti. Nepopsatelné drama. Ani nemůžu běžet rychleji, abych se ho snažila dole zachytit, protože mám v cestě celou horu krabic. A než jsem na něj mohla zavolat jediné slůvko, vrhl se střemhlav do prázdna!

Je to strašné, ale jeho plachtivý let byl nádherný. Ještě ani nezmizel za hromadou beden a já už si představuju tu děsivou scénu na podlaze. Zavřu oči. Ale místo nesnesitelného plácnutí o podlahu, které mělo následovat, se prostorem nese zvláštní přidušený zvuk a vzápětí toho človíčka zahlédnu, jak se vznese do vzduchu a směje se přitom jak malý kluk.

Nemám sice děti, ale často jsem slyšela, že když o ně mají rodiče opravdu velký strach, nepřijdou na jiný způsob, jak se zbavit nahromaděného stresu, než jim dát pořádnou facku. Mám obrovskou chuť udělat to samé. Hasím si to bludištěm uliček, abych se dostala okolo té hradby z krabic, a tam vidím, že Kevin skočil na hromadu na sebe naskládaných matrací.

A na kraji téhle vyskládané hory matrací, která vypadá jako skutečná záchranná plachta, do níž se skáče při požárech, stojí Sandro a tleská. A vedle něj Alexandre, nový ře-

TENTOKRÁT TO VYJDE!

ditel, který tady začal pracovat teprve před několika měsíci, uznale pokyvuje hlavou.

„Nádherný let! Máš devět bodů z deseti!“ křičí Sandro.

Kevin zasalutuje svým divákům a protestuje:

„Jen devět? To jste na mě moc přísní! Proč ne celých deset?“

„Příliš brzy ses sbalil do klubíčka. A hlídej si svou pozici v letu!“

Nevěřím svým uším a vybuchnu:

„Co to tady vyvádíte?! Já myslela, že se chtěl zabít!“

Alexandre se ke mně obrátí.

„Marie, to je ale překvapení! Ztratila jste se nebo jste nám přišla oznámit, že nás nahradí roboti?“

„Ani jedno. Jen jsem vám přišla oznámit, že je naprosto nutné, abyste zítra ráno přišli na setkání vedení se zaměstnanci.“

Podám mu papír s pozvánkou a snažím se vyhnout se mu pohledem, protože se necítím dobře. Přečte si ho a ukáže ho svým dvěma komplicům s ironickou poznámkou:

„Naše drahé vedení nám určitě oznámí, že nám zvyšuje platy a že bude konečně řídit továrnu bez ohledu na zájmy supích fondů!“

Snažím se změnit téma konverzace:

„Jste úplně praštění, že takhle skáčete. I s tolika matracemi na sobě je to nebezpečné.“

Kevin nadzvedne obočí.

„Ale oni po nás chtějí, abychom co nejnáročnějším způsobem otestovali kvalitu, tak to prostě riskneme osobně.“

Alexandre mě pozoruje. Jeho pohled je působivý. Nikdy nevydržím mu ho neopětovat. Zaujal mě hned, jak se v pod-

niku objevil. Někdy mám pocit, že už jsem ho někdy předtím musela potkat, ale nevím kde. A navíc o tom nijak zvlášť nepřemýšlím, protože tohle se mi děje často. Pokud jde například o Sandra, ten se neuvěřitelně podobá jednomu herci ze seriálu, který jsem sledovala, když jsem byla malá – a taky mi trvalo pěkně dlouho, než jsem se se Sandrem sblížila. Ale není možné, aby to byl on, protože dnes by z něj byl stařec, a přitom jsme oba ve stejném věku.

„Pánové, já už budu muset jít, a tak vás tu nechám vašim pokusům. Buďte na sebe opatrní!“

„Ale i kdybychom se tu zabili,“ odvětví Alexandre, „tak by si toho nikdo nevšiml až do chvíle, než by to zboží musel nějak přestěhovat...“

„Snažte se tam zítra být, jinak to od Deblaise pěkně schytám.“

Kevin se směje:

„Tak vás zabalíme do matrací, a když po vás skočí, tak ho to odrazí!“

Nuceně se usměju a skoro s lítostí odcházím. Aspoň tihle tři spolu tvoří opravdový tým.

Sotva jsem se vrátila do kanceláří, už mám za krkem napuštěného Deblaise.

„A ty složky, co jste měla okopírovat, na ty jste zapomněla?“

Vypadá jako nafající čoklík. Vlastně ani neslyším, co mi říká. Bezpochyby jde o směsici nějakých morálních poučení a dovolávání se pořádku v kombinaci s podezřením na výhrůžku přeřazením na nižší příčky podnikové hierarchie. To je další recept, který se těžko tráví. Ještě jeden takovej, co

TENTOKRÁT TO VYJDE!

mi bude říkat, že se nevěnuju, čemu mám, že to teď a tady zakončíme a že mě propouští. Už nemůžu dál. Tak moc bych si přála, abych mu dokázala něco trefného odpovědět, ale nemůžu se vůbec na nic. Znovu mě pokořili. V tomhle stavu se vrhnu směrem k místnosti s kopírkou a modlím se přitom k bohu, abych nepropukla v pláč ještě než se budu moci ukrýt před zvědavými pohledy okolí. Když veškerá vaše důstojnost závisí na tom, jestli máte otevřené nebo zavřené dveře, pak jste na tom opravdu velmi špatně.

5

Vůbec nevím, jak dlouho už jsem v reprografické místnosti. A nevím ani to, v jakou chvíli jsem si sedla na zem a zády se opírala o kopírku. Výraz *padnout na samé dno* byl vynalezen speciálně pro mě a dnešní den. Cítím, jak z kopírky vychází teplo, aspoň odněkud. Kdyby mě ten stroj ještě tak dokázal obejmout...

Mám problém dát dohromady dvě logické myšlenky. Vypadá to, že jsem z lesa neuronů, které mají zaplňovat moji mozkovnu, nejspíš právě vyšla někam na holou mýtinu. Nejsem ani schopná se zvednout. Otevřou se dveře a v nich se objeví Emilie. Když vidí, že jsem úplně na konci svých sil, bleskurychle za sebou zavře.

„Co se děje? Vypadáš jako nějaké napůl mrtvé zvířátko. Mělas za mnou zajít...“

„Deblais mě poslal do oddělení kvality. Když jsem tam přišla, Kevin skočil z vrchních policiček, aby otestoval pérování matrací a já myslela, že se chystá zabít. A když jsem se vrátila, Deblais na mě štěkal kvůli své složce, kterou jsem ne-

TENTOKRÁT TO VYJDE!

mohla okopírovat, protože v té staré rachotině už není žádný papír...“

A oči se mi znovu zalijí slzami. Emilie si ke mně klekne a obejmě mně.

„Ty můj malý chudáčku, vypadáš opravdu bídě. Hoď se na několik dnů marod a dej se dohromady.“

V jejím objetí se úplně uvolním. Moje trable čekaly jen na tenhle záchytný bod.

„A kde se mám dát dohromady?“ zavzlykám. „U toho druhého hajzla, kterej mě taky posílá k vodě? A co mám říct doktorovi, aby mě nechal doma? Že jsem se u řeky poprala s bezdákem nebo že všude okolo sebe vídám kolegy se sebevražednými úmysly? To mě nechá zavřít do blázince. Tam bych se aspoň cítila jako doma...“

„Marie, je jasné, že při tom všem, čím procházíš, jseš v takovémhle stavu. Je to velká změna. Ale musíš ten šok vstřebat, starat se o sebe. A já jsem tu pro tebe.“

Nadzvedne mi bradu a podívá se mi do očí. Palcem mi setře slzu z tváře, ale další už jsou na cestě.

„Ty bláho, ty tam těch slz máš teda pěknou zásobu! No tak, jen do toho, vybreč se, jen to ze sebe všechno pěkně dostaň.“

„Já brečím tolik, že už ani nemůžu chodit na malou.“

A mezitím se ze mě vyvalila další vlna slz. I já už jsem z toho nesvá, ale nedokážu se kontrolovat. Emilie začne sbírat složku rozházenou po zemi.

„Pořádně se tu vyřvi, já mezitím udělám ty tvoje fotokopie.“

„Ale on došel papír, Emilie! Už není. Chceš, abych ti řekla, na co jsem přišla? Myslím, že lidstvo se dělí na dvě skupiny:

na ty, kteří dají papír do kopírky, když dojde a ty, kteří to neudělají. To je něco příšerného! Právě jsem pochopila fungování světa: na jedné straně jsou ti, kteří rádi všeho využijí a na druhé straně jsou ti, kteří aspoň trochu myslí na bližního svého.“

„Tak to už jsi na tom opravdu zle, když tady filozofuješ mezi balíkama s papírem formátu A4.“

„Ale ono to všechno sedí, Emilie, všechno to potvrzuje, jak funguje lidská společnost.“

„Já bych na tvém místě dala přednost tomu, kdyby mě nikdo neviděl v takovémhle stavu. A tyhle depresivní teorie si nech na nějaký alkoholový dýchánek. Nebudeš muset popíjet, ale i tak budeš vypadat stejně opile jako ostatní.“

Otevrou se dveře a v nich stojí Patrice, vedoucí účtárny. Když nás tady tak objeví – mě, jak v slzách sedím na zemi a úplně groy, jako bych byla po nějaké nehodě, a Emilii na čtyřech obkročmo přes moje nohy, jak sbírá papíry ze složky, zatváří se opravdu udiveně. Emilie rychle vyskočí, aby zasáhla.

„Teď není ta správná chvíle, Patrice. Přijď později.“

On naléhá, ale ona ho přinutí vycouvat. Zaremcá:

„Já si ale potřebuju namnožit účetní rozvahu! Jestli potřebujete někde provozovat to svoje psychodrama, tak od toho tady máme WC!“

„Představ si, že už máme problém rozeznat toaletu od kopírky, protože tady taky došel papír. A klid se už!“

A zaklapne mu dveře před nosem. Já se mezitím vzpamatuju.

„Víš, Emilie, já si myslím, že tentokrát mi nebude stačit se ze všeho jen vybrečet. Už jsem na úplném dně, a takhle se z něj nedostanu.“

TENTOKRÁT TO VYJDE!

„Nesnáším, když takhle mluvíš. Hlavně neudělej nějakou hloupost! Tím bys mu prokázala příliš velkou čest a on za to nestojí. Zakazuju ti, aby ses k němu dnes večer vracela. Nebudeš si kazit další večer v přítomnosti toho vykuka. Budeš u mě.“

„Neboj se, však se nechystám oběsit. Ale pomstím se. To bude ta správná terapie. Pěkně mu to osladím. Ještě nevím jak přesně, ale přísahám ti, že si ho vychutnám.“

6

Vím, že to zní směšně, ale přesto jsem doufala, že Hugues bude aspoň trochu znepokojený faktem, že se dnes večer doma neobjevím. Celý večer jsem sledovala mobil. Vyndávala jsem ho z kapsy s pocitem, že jsem nejspíš necítila, jak tam vibruje. A ráda bych tam našla zprávu, něco jako: *Kde jsi? Doufám, že je všechno v pořádku.* I když vím, že taková zpráva by byla čistým produktem jeho pokrytecké snahy mít čisté svědomí, protože to on je plně zodpovědný za to, jak jsem zničená. I tak bych byla spokojená. A pak bych si užila tu satisfakci – co to říkám?! to největší štěstí! – že bych mu neodpověděla, že bych ho krutě přehlížela a doufala přitom, že ho to k smrti vystraší, protože by si uvědomil, že je ten nejhorší hajzl na světě. Určitě by se celý přetrhl, hledal by mě ve všech nemocnicích, márnicích, zvířecích útulcích a zoo s exotickými zvířaty. A pak by se nad ránem, celý zoufalý z myšlenky, že to kvůli němu už nejsem na tomto světě, vrhl pod kola vlaku, která by ho rozsekala na kousky. A jeho tělesné pozůstatky by na kolejích vytvořily mé iniciály. Jaké úchvatné znamení osudu!

TENTOKRÁT TO VYJDE!

Ale ono ne. Nic. Ani co by se za nehet vešlo. V plném proudu psychologických tortur jsem dokonce chvíli měla právo na falešnou naději, když jsem dostala esemesku od sestry, která se mnou chce urychleně mluvit, aby „mi oznámila úžasnou zprávu“. Ale já dnes večer nemám sílu zavolat ani jí. Udělám to hned zítra ráno. Říkám si, co to asi bude, ta aktuální „úžasná zpráva“. Že by nějaká zdrcující nakažlivá nemoc, která decimuje všechny muže po celé planetě? Ano, to zní dobře. Zítra mi moje starší sestra oznámí, že všichni samci jsou zralí na vymření, tedy s výjimkou našeho stážisty, protože ten má sexy úsměv a taky obchodního ředitele, který má super postavu, kterou nacpe do těch svých obleků šitých na míru a košil upjatých na tělo.

Zažila jsem přišernou noc. Nevím, jestli to bylo kvůli mému problému nebo tomu „dobrému“ jídlu, které mi Emilie připravila, protože se cítila povinná zvednout mi náladu. Hodně jsme se spolu nasmály. Určitě nám po těle vyskáčou stejné boláky a taky nám bude stejně odporně páchnout z úst, i když jsme si opakovaně čistily zuby. Ale i tak to bylo naprosto super. V každém případě platí, že když někdo pro vás něco udělá, tak je to vždycky dobré. Špagety s žampiony, které mi Emilie připravila, byly lanem, které mi hodila na dno studny, aby mě odtamtud dostala. To lano bylo plněné houbami a nasáklé omáčkou a já ho snědla. Ale je to vážné. Kdybych byla na Titaniku, asi bych zblajzla záchranný člun. Tuhle holku není až tak jednoduché zachránit.

Hodně jsme si s Emilií povídaly. Dokonce se jí podařilo mě rozesmát. Když je mi zle, tak ona je jediná, kdo to dokáže. Myslím si ale, že překonala svůj vlastní osobní rekord, protože mi ještě nikdy nebylo takhle zle a přitom jsme se tak

nezřízeně nasmály. Ona už má chlapů taky dost. Na jedné straně ti, kteří s ní jednali jako by byla vzduch, na druhé pak ti, kteří vypadají sympaticky, ale pak jdou hledat o dům dál. A tomu všemu ona v tom svém bojovém ringu čelí. Říkám si, jestli je na celé planetě aspoň jediná žena, která tomuhle prokletí unikla. Existuje aspoň jediná žena, která si s muži nezažila hotové galeje? Od starověkých bohyň až po ty největší hvězdy soubyznysu, včetně velmi bohatých nebo velmi mocných žen, v životě i v románech, ve filmech i písničkách, v každém koutě planety, ve všech jazycích, pod celým širým nebem jde pořád o jeden a tentýž příběh. Moji vlastní matku opustil její muž, když jsem byla úplně malá. Všechny ženy mají problém, ale žádná nezná jeho řešení. Marně jsem si v duchu procházela všechny, které znám. Nenarazila jsem ani na jedinou, která by s muži měla jednoduchý život. Myslím, že se všechny potýkáme se třemi základními otázkami: Kde se skrývají fajn muži? Proč nikam nechodí, hlavně o víkendů? Občas se během přepravy zásilka poškodí, ale když už nám ji nějakým zázrakem doručí, proč k ní nepřiloží taky návod na použití?

Někde musí určitě existovat nějaká tajná jeskyně nebo skladiště, které hlídají líp než centrální banku, kde potají skladují všechny ty *cool* chlapy. Občas se některému z nich podaří uprchnout, ale není snadné si ho mezi všemi těmi ostatními všimnout. Nicméně jakmile se takový ukáže na veřejnosti nebo se bez jakéhokoliv krytí objeví na nějakém kolbišti, můžete na to vzít jed, že si ho nějaká jiná všimne ještě dřív než vy. A už je zadaný.

Ani jsme s Emilií nemusely nic pít, abychom se dokázaly řehtat jako koně naprosto všemu. A pokud jde o bilanci na-

TENTOKRÁT TO VYJDE!

šich milostných příhod, tak je opravdu o čem mluvit. Ještě před měsícem byla ona ten ztroskotanec a já byla ta zamilovaná, na kterou se usmívala přízeň osudu. A pak přijde další velká katastrofa, při níž získám hlavní cenu pro odkopnuté, a ona se stane outsiderem, který se navzdory všem neúspěšným pokusům o seznámení, vrátí na hřiště. Možná dokonce vstřelí rozhodující gól zápasu s tím týpkem, kterého si nedávno všimla v protějším domě a se kterým přesto nikdy nepromluvila jediné slovo. Dokonce kolem sebe ani neprošli, ale při pohledu z okna kuchyně se jí zdá *milý!* Pořád si jen představuje, jaké by to s ním bylo. S jejím momentálním štěstím si nejspíš brousí zuby na nějakého vraha dosud neznámého typu, jehož příšerné sériové zločiny nebyly do dnešního dne odhaleny. A své oběti láká na to, že z oken protějsích domů vypadá jako *milý* člověk. Není o tom žádných pochyb. A jeho oběti umírají jedna za druhou. Další poučný příběh lásky. Takový, ve kterém holka skončí nasekaná na čtverečky v mrazáku. Noviny ho budou zbožňovat: *Miluje ji, rozřeže ji. Máme všechny fotky a navíc jako dárek dostanete 3D brýle.*

Po našem večírku, když jsem se ocitla sama na jejím gauči před vypnutou televizí, na jejíž obrazovce se odrážela světla pouličních lamp, se mezitím stal psychopatický vrah ze mě. Představovala jsem si, co všechno bych provedla Huguesovi. Díky všem detektivkám, které jsem přečetla, a pitomým seriálům v televizi mi nápady rozhodně nescházely. Dokonce jsem si představovala, že je z něj moje panenka, se kterou si hraju tak, že ji převlékám do všemožných lidových krojů a vykrucuju jí přitom ruce do nemožných směrů. To byste koukali, jak vypadal, když byl převlečený za kominíka a do alsaského lidového kroje... Moje oblíbená představa ale byla,

že je z něj miniatura, které utrhnu ručičky, hlavu mu strčím do ořezávátka na tužky, a pak ho použiju jako čípek pro medvěda, který se chystá na zimní spánek. A to si uvědomte, že nejsem ani zdaleka v plné formě... Přišla jsem přinejmenším na desatero scénářů, jak ho zamordovat. Ležela jsem v tichu noci v bytě, zachumlaná do deky, které jsem se držela, jako bych byla malé dítě, které poprvé tráví noc daleko od domova. Nakonec ve mně vždycky zvítězil smutek, který mě odsoudil k nekonečnému utrpení za dvojitý zločin: chtěla jsem milovat a někomu důvěřovat.

V pubertě jsem moc ráda chodívala přespávat ke kamarádkám. Všechno probíhalo stejně jako dnes večer: mluvíly jsme o životě, o mužích, smály jsme se, snědly, co nám přišlo pod ruku, a pak jsme vyčerpáním usnuly. Dnes večer to ale bylo jiné. Jsem mrtvá vyčerpáním, ale nemůžu usnout. Je mi zle. Taky mám strach. Moje existence je odsouzená k záhubě. Taky doufám, že opravdu existuje reinkarnace, protože tenhle život už je ztracený a já mám pocit, že jsem přece jen měla zažívat hezké věci. Co se dá dělat, tentokrát jsem to štěstí neměla. Už je pozdě. Už toho vím příliš, abych ještě mohla v něco věřit. Ztratila jsem všechny iluze. Budu dál žít svůj život, ale bez toho jediného pokladu, pro který stojí žít: bez lásky. To je mi pěkný podraz. Past plná iluzí. Jsem jako můra, která letěla příliš blízko lampy. Cítím, jak se mi od ní spaluje tělo. Najednou soucítím se všemi ženami a jejich trápením. Dnes jsem jednou z nich. Jsem s nimi. Ale já přece nechtěla svůj život trávit s nimi, ale s nějakým mužem. Myslím, že kdybych natrefila na nějakého hodného kluka, mohla bych věřit na lásku až do konce své pozemské pouti. Ale když si uvědomím, jak na tom jsem, tak už to nejde. Zním kulisy

TENTOKRÁT TO VYJDE!

z druhé strany. Víím, co se skrývá za slovy, kterými nás muži zahrnují, když nás chtějí svést. To jsou jen návnady. Víím, že muži a ženy žijí ve dvou sousedících světech, které spolu nemají nic společného. Vnutí nám svoje pravidla hry a pohánějí nás kupředu bičíkem plným slibů. Jejich nejlepšími spojenci jsou naše vlastní naděje. Využívají našich snů. To je naprosto skandální. Tohle všechno jen kvůli pokračování reprodukce našeho živočišného druhu. Ale jaký je v tom smysl? Teď už to víím. Ježíšek, víly, velká láska a skřítci s hrncem plným zlata neexistují! Taký neexistují automechanici, kteří by nezkusili napálit svobodnou ženu, které namluví, že pokud nevymění všechny součástky, tak jejich auto vybuchne. Jak může člověk žít s klidnou myslí, když ví tohle všechno?! To už nemůžete žít ani spát. Hledáte pak viníka celé té situace a já, hrdinka mé malé osobní lovestory, víím, kde ten viník bydlí.

1

„Promiň mi to, Caroline, nemohla jsem ti zavolat dřív. Mám na stole dvě urgentní záležitosti a za deset minut mám schůzku, která nevypadá zrovna jako procházka růžovou zahradou. Jak se máš? A co děti, a Olivier?“

„Máme se všichni dobře, díky. Platí ještě tvoje návštěva u nás za dva týdny?“

„Jasně, moc ráda vás uvidím.“

„Budeme mít malou oslavu, mám pro tebe velkou novinku, drž se židle! Vzpomínáš si na moji kamarádku z fakulty, Veroniku, která se stala ředitelkou v nějakém závodě na kosmetiku?“

„Ta, co byla na tvé oslavě čtyřicátin? S nohama dlouhýma nevím kam a s očima modrýma jako nová náplň do záchodu?“

„Pokud s ní někdy budeš mluvit o jejích očích, buď tak laskavá a řekni jí to nějak jinak, protože teď jí můžeš být za něco opravdu vděčná. Odjíždí totiž na rok do Spojených států a navíc ti nechá k užívání svůj byt na ulici Victora Huga.“

TENTOKRÁT TO VYJDE!

„Ale to je ve vilové čtvrti! Na tak drahý pronájem nebudu mít!“

„No a to je ta dobrá zpráva! Veronika ho nechce pronajmout, můžeš tam bydlet zdarma, zalévat květiny a to je všechno. Stejně ho chce celý předělat, až se vrátí.“

„Je bohatá, nebo štedrá?“

„Myslím, že od obojího trochu. Ale má mě ráda, a když jsem jí řekla, co ti provedl Hugues...“

Nejsem schopná slova. A Caroline mezitím dodá:

„Její zaměstnavatel hradí všechno, takže ona může v klidu odjet a ty tím získáš rok času, aby sis zvykla na svou novou životní situaci. Všem to takhle vyhovuje. Co ty na to?“

Nemůžu tomu uvěřit. A tak ze sebe jen vysoukám:

„Jestli to je pravda, tak to je opravdu úžasná zpráva!“

„Je to pravda! Tak už se na všechno nekoukej tak černě! Život pro tebe nemá jen samé nepříjemnosti. Zavolej jí a poděkuj jí.“

„Můžeš se na mě spolehnout. Moc díky, Caro, ty jsi můj anděl strážný!“

„Ale to nic! A držím palce s tou schůzkou.“

Zavěsí. Sedím za stolem jak pecka, sluchátko mám pořád ještě u ucha. Do kanceláře nakoukne Emilie.

„Pospěš si, všichni už sedí ve velké zasedačce a Deblais tě chce vidět ještě před začátkem...“

Zvednu k ní oči.

„Mám byt. Věříš tomu?“

„Paráda! Ale teď si pospěš, povyprávíš mi to potom.“

8

Všichni zaměstnanci jsou na místě. Dokonce i Petule dovolili opustit její místo na recepci. Telefon tam zase bude vy-
zvánět naprázdno, ale tentokrát alespoň budeme vědět proč. Florence, která vede oddělení fakturace, nevypadá znepo-
kojeně a to je dobré znamení. Ona má přehled o finanční kondici podniku.

Clara, kterou jako poslední přijali na dobu neurčitou, vy-
tukává něco na displeji svého telefonu. Nejspíš se na něja-
kých webových stránkách, které z vás jen tahají peníze, po-
kouší zjistit, jestli ji přítel podvádí nebo v kolika letech se jí
narodí první dítě. Určitě na to padne značná část její výplaty.
Další příklad mužského vynálezu, který využívá strach a na-
děje naivních dívek. Dobrá zpráva je, že ti tři lumpové z od-
dělení kvality jsou tu taky. Dál od nich si stranou Deblais
něco šeptá s Notelhem. Vypadají u toho jako dva spiklenci.
Šéf na mě mávne, ať jdu k němu. V ruce drží složku, ale ta
modrá to není.

„Buďte tak laskavá, Marie, a rozdejte tohle všem spolu
s něčím na psaní.“

TENTOKRÁT TO VYJDE!

A podá mi složku plnou papírů a jeho kumpán sáček s propiskami. A dodá:

„Zatímco se všichni budou seznamovat s těmi dokumenty, přečtete jim tuhle krátkou zprávu, která všechno vysvětluje. Snažte se to číst zřetelně, každý bod musí být přednesen jasně a srozumitelně. Na konci schůze jim řeknu pár slov a vybereme si od nich podepsané dokumenty.“

Notelho na znamení souhlasu se svým šéfem pokyvuje hlavou. Způsob, jakým to dělá, mi připomíná pejska, kterého měla maminka na zadní plošince auta a který tou hlavou kýval úplně stejně. Člověk ho pak nemůže brát vážně, když si na něco takového vzpomene. Jestlipak se Notelhovi taky rozsvítí oči, když dupnu na brzdu? Deblais mě postrčí před mé kolegy a šeptne mi do ucha:

„Teď je řada na vás. Buďte tak laskavá. Jsem si jistý, že to pro nás hravě zvládnete udělat.“

Jestli mi ještě jednou řekne, že jsem hodná nebo laskavá, tak mu ty jeho tlusté desky s papíry omlátím o hlavu.

Papíry kolují, každý si z hromádky vezme jeden exemplář a pošle ten balík dál. Všimla jsem si, že Patrice si ze sáčku vzal dvě propisky. Lionel, vedoucí oddělení designu, se posadil vedle našeho mladého stážisty. Petula se snaží rozcvičit si zápěstí. Valérie se upřeně dívá na něco na stropě. Kromě ní si všichni čtou v dokumentech a říkají si, proč se právě dnes podepisuje dodatek k pracovní smlouvě. Ve vzduchu se vznáší směsice zmatku a nedůvěry.

Zatímco každý už dostal svůj exemplář a zasedačkou se šíří tázavé šeptání, já si pro sebe potichu pročítám text dodatku. Jestli jsem to správně pochopila, musíme se od nynějška bez jakýchkoliv námitek podřídit nařízením vedoucích pra-

covníků. V opačném případě se dopouštíte závažného pracovního pochybení. Zavazujeme se, že nikde nebudeme ani ústně ani písemně šířit žádné skutečnosti nebo informace, které se dozvíme při výkonu pracovní činnosti. Souhlasíme s tím, že v případě, že to budou okolnosti vyžadovat, můžeme být přiděleni na jiné pracovní místo v rámci podniku nebo dokonce i v jiných podnicích. Souhlasíme se zmrazením platů v zájmu pokračování výroby... Byly toho plné dvě strany textu. To přímo smrdí nějakou levárnou. Říkám si, jestli je tohle vůbec v souladu s pracovním právem. Deblais a Notelho pozorují dění v místnosti a sledují reakce lidí. Určitě už dávno analyzují sebemenší projevy nedůvěry a zapisují si, kdo se tak projevuje. Alexandre z oddělení kvality se na mě usmívá koutkem úst. Pošeptá něco svým dvěma kolegům, kteří hned nato přeloží papíry napůl a položí si je na kolena. Obchodní ředitel, oblečený v tmavé košili a luxusní dokonale sladěné kravatě, se nahlas zeptá, jestli zmrazení mezd znamená i zmrazení prémie. Napětí v sále stoupá a Deblais si vezme slovo:

„Přátelé, neznepokojujte se, prosím. Slečna Lavigneová vám všechno vysvětlí.“

Dá mi znamení:

„Teď vy, Marie...“

Nořím se do listu s poznámkami, který mám přečíst. Mám skutečně pocit, že jsem lapená v pasti, že jsem nedobrovolným komplicem machinací a můžu se brzy stát jednou z jejich četných obětí. V tom dokumentu, který chtějí na místě podepsat a který jsem si stihla jen zběžně proletět očima, je všechno nastaveno ve prospěch vedení a hlavně proti nám. Kdyby byl monsieur Memnec mrtvý, určitě by se obracel

TENTOKRÁT TO VYJDE!

v hrobě, ale protože tráví svůj důchod někde na jihu, tak se obrací ze strany na stranu maximálně na svém lehátku. Proti své vůli se dám do čtení:

„Sešli jsme se zde dnes proto, abychom podepsali tento důležitý dokument. Je vypracován tak, aby bránil zájmy všech, umožnil úspěšné pokračování existence podniku a udržení sociálních standardů v mezích možností...“

Udělám pauzu. Tohle nejsem schopná přečíst, nemůžu. Zvednu oči ke svým kolegům. Všichni se na mě dívají a poslouchají. Odrecitovat jim tahle ostudná slova je nad moje síly. Mám chuť na ně zakřičet, ať to nepodepisují.

„Pokračujte, Marie,“ tlačí na mě Deblais, „všichni se musíme vrátit ke své práci...“

Notelho kýve hlavou jako ten malý plastový pejsek, který ovšem nepřezijí nehodu, která se tu před námi všemi rýsuje. Odpovím mu:

„A proč si tu básničku neodrecitujete sám?“

Deblais se začne zlobit:

„No přece proto, že o personální záležitosti se tady staráte vy a v tuhle chvíli se to týká vašich kompetencí. Takže buďte tak laskavá...“

„Nebudu tak laskavá ani hodná a nelíbí se mi, jak nás tady stavíte ke zdi. Proč jste nám ten dodatek nedali k dispozici ještě před schůzí? Mohli jsme si ho přečíst, popřemýšlet o něm a zformulovat dotazy. Proč jsme teď tady a musíme to bezodkladně podepsat? A když už mi připomínáte, že pracuju na personálním oddělení, tak mi dovoluňte říci, že vaše metody jsou poněkud pochybné.“

Šum v sále ukazuje, že moje poznámka našla odezvu. Notelho panikaří a cítí, že situace se začíná vymykat kontrole.

Kdybychom byli v nějakém sci-fi filmu, tak by spolu se zloduchem Deblaisem, který chtěl umlčet lid planety Dormex, nasedli do nějakého únikového modulu a zmizeli by někde v mezihvězdném prostoru. Ale tady nejsme na kosmické lodi, takže jediné místo, kudy by odsud mohli uniknout, je okénko na WC, které sousedí se zasedačkou...

Deblais se pustí do protiútoků a zvýší hlas:

„Nemáte všechny aktuální informace, slečno Lavigneová! Zákony se mění a trh také. Proto tak spěcháme, abychom byli schopni ochránit zájmy našeho pracovního kolektivu.“

„A je jistě v našem zájmu – cituji na straně dvě – když požadujete, abychom se vzdali jakýchkoli sociálních či právních požadavků vůči společnosti Dormex, s.r.o.“

Florence přikyvuje. A je první, kdo nahlas řekne:

„Tohle já nepodepíšu!“

A Clara vykřikne:

„¡Viva la Revolución!“

Sledování filmů je pro mladou generaci skutečně škodlivé. Clara se určitě včera dívala na western od Sergia Leoneho. Ani se neodvažuju představit si, co by bývala zakřičela, kdyby se dívala na *Čaroděje ze země Oz*. Ze mě by se pak stal ustrašený lev, který nakonec prokáže svou odvahu.

Lidé se zvedají ze židlí, na kterých většina nechává ležet inkriminovaný dokument.

Deblaisovi šlehnají z očí blesky. Notelhovi taky, jen s tím rozdílem, že tentokrát kýve hlavou do stran. Vypadá to, že jsme najeli na nějakou vysokohorskou silničku... Netušila jsem, jakou reakci vyvolám. Deblais ke mně přistoupí a skrze sevřené rty zasyčí:

„To jste se dopustila pěkné chyby, pipinko. Počítejte, že

TENTOKRÁT TO VYJDE!

si ověřím, jestli váš čin nepředstavuje z hlediska pracovního práva nějaký přestupek. Máte pravdu, vůbec nejste milá, a pořádně mi za to zaplatíte.“

Notelho příběhl jako nějaký malý pejsánek, který kýve hlavou v tom správném směru. Přijdou mi oba trapní. Ale oni jsou šílení vzteky. Jejich ujetý plán selhal. A Deblaise jsem neměla ráda už od jeho prvního dne tady. Je z něj na dálku cítit podvodník. Neumím odhadnout, co mi teď hrozí, ale toho co jsem udělala, vůbec nelituju. I kdybych se zrovna v životě utápěla ve štěstí, vůbec by mi nevadilo postavit se mu na odpor, takže vzhledem k tomu, v jakém stavu se nacházím, tak mě skoro láká zkusit zákopovou válku. Odvážím se a přistoupím k němu o krok blíž. To ho překvapí a mírně couvne. Délka toho malého krůčku vám přesně ukáže, jak maličký je u takového člověka rozdíl mezi jeho pýchou a skutečnou odvahou.

A tak mu z očí do očí tichým hlasem povím:

„Nejsem žádná pipinka.“

9

Během oběda jsem vyprávěla Emilii o bytě, který budu mít k dispozici, ale nemohla jsem jí to povědět v jednom kuse, protože v té malé restauraci hned vedle našeho podniku, kam hodně lidí od nás mívá ve zvyku chodit, na mě stáli frontu kolegové – tedy hlavně kolegyně – a všichni mi chtěli popřát k mému skvělému výstupu. Některé z kolegyně se mě ptaly, jestli to musíme podepsat nebo ne a co nám hrozí. Stal se ze mě opravdový guru protestního hnutí. Mezitím jsem si vypilovala perfektně vyváženou odpověď: „Nejdříve si ten text detailně prostudujeme a uvidíme, co je v souladu se zákonem a co se nám hodí, a pak se rozhodneme.“

Emilie ironicky poznamená:

„Hm, teď jsi právě přešla na novou pozici. Místo, aby ses zabývala zaměstnanci, tak je rovnou reprezentuješ. Blahopřeju! Ale měj oči otevřené, holka, a spi jen s přimhouřenýma, protože Deblais a ten jeho prokletý poskok ti to nechají sežrat při první příležitosti. Ale teď přichází čas na náležitou oslavu tvého bytu.“

TENTOKRÁT TO VYJDE!

A zvedne skleničku, abychom si přitukly. Pijeme, ale jen vodu. A na talíři máme rybu na páře. Obě víme, že takhle kombinace vykoupí naše hříchy ze včerejší večeře... Ale Emilie – kterou naše potomstvo najde v historických análech pod přezdívkou „ta, která trávila své přátele pomocí špaget“ – vědoma si moudrosti starých předků a obsahu pořekadla *největší trápení bývají ta nemá*, začne mluvit o něčem úplně jiném:

„Ty máš v tom svém neštěstí stejně kliku: budeš bydlet v opravdu nóbl čtvrti.“

„Klidně se vsadím, že budu mít úplně nejmenší plat ze všech, co v té čtvrti bydlí! Teď už si musím poradit jen se stěhováním. To zas nebude až tak komplikované, moc toho nemám. Odcházím vlastně s holým zadkem, jednou rukou se zakryju vepředu a druhou vzadu.“

„No ale takhle ti všichni uvidí prsa!“

„To záleží, kam přesně si ty ruce položím, ty jedna šílená. Nicméně za tohle hodně vděčím jedné kamarádce mojí sestry. Snažím se jí od včerejška dovolat, abych jí poděkovala, ale nějak se mi nedaří. Říkám si, jestli nemám porouchaný telefon...“

„A dostala jsi dneska ráno moji esemesku?“

„Ne, to je divný. Co jsi mi chtěla?“

„Nic důležitého, jen jsem vtipkovala o těch včerejších houbách, zapomeň na to.“

Podívám se podezřívavým pohledem na svůj telefon. Žádné zprávy, žádný signál.

Emilie vezme do rukou ten svůj a řekne:

„Počkej, hnedka to ověříme...“

Vytočí moje číslo a čeká. Vidím, jak bledne.

„No, to je teda síla!“

„Co?“

„Slib mi, že se nerozcílíš, až ti to řeknu.“

„Nehraj si se mnou, Emilie, víš, že jsem už tak dost podrážděná...“

„Už nemáš u operátora žádný tarif. Odstrihli tě.“

Na zlomek vteřiny zapřemýšlím a pak vykřiknu:

„Ten prašivý pes!“

Přesně v ten moment mi kolegyně z účtárny položí ruku na rameno:

„Tak to máte pravdu. Moc díky, Marie, že jste tam dnes ráno s námi byla, jinak by nás Deblais všechny pěkně podfoukl!“

„To je od vás hezké. Nejdříve si ten text detailně prostudujeme a uvidíme, co je v souladu se zákonem a co se nám hodí, a pak...“

Najednou jsem v šoku úplně neschopná dokončit větu. A potom ze sebe najednou vypustím:

„U zatracený píchlý pneumatiky!“

Emilie se začne dusit smíchy. Tahle naše rodinná tradice ji pokaždé neuvěřitelně rozesměje. Vždycky, když jsme něčím překvapení, tak uděláme narážku na nějaký prožitý incident. Je to způsob, jak nebyť sprostý a zároveň si ulevit od našich nejhorších vzpomínek. Ten zvyk jsme podědili po dědovi. Když mi bylo sedm, slyšela jsem ho, jak křičí: „U zatracený velký rvačky na Augustinově svatbě!“ Maminka to dělá taky a ta si tedy má od čeho ulevovat: „U zatracenýho manžela, kterej mě opustil!“, „U zatracenýho porodu za úsvitu!“... Lidé to obvykle vůbec nechápu, ale Emilii to vůbec nevadí. A to natolik, že se mi dokonce při jednom z našich

TENTOKRÁT TO VYJDE!

úplně prvních setkání vysmívala. Já vykřikla: „U zatracenýho podpatku zlomenýho v kanále!“ A Emilie se mi za to pěkně vysmála, stejně jako dnes u oběda:

„Jestli to bude s těma tvýma trhlýma nadávkama pokračovat takhle dál, budeš moct za pár let říkat *U proklatě hnusnýho sprostáka, kterej mě shodil z vlastního gauče!* Ale jestli to dobře chápu, tak Hugues platil za oba vaše tarify a ten tvůj teď vypověděl...“

„Ten odpornej chcípák! Ani se neobtěžoval mě upozornit! Takže jsem teď bez telefonu... Jestli se něco stane mámě, sestře, synovcům nebo tobě a nebudete mi to moct dát vědět, tak ho zabiju, to ti přísahám!“

„No, pokud jde o mně, tak právě sedím před tebou a jestli se mi tady něco stane, tak nejspíš nebudu potřebovat telefon, abych...“

A znovu vybuchne smíchy a začne křičet a mávat okolo sebe rukama jako by stála na vrcholu protějšší hory:

„Halóóó, Marie! Něco se mi stalo! Pozor, budu ti volat!“

Lidé okolo se po nás začínají otáčet.

„Emilie, přestaň s tím, naháníš mi strach a lidem okolo už taky.“

A pak mi tajnětkářsky pošeptá:

„Rozhodně tě nehodlám zrazovat od pomyslení na vraždu tvýho bejvalýho. Jen jde o to, aby tě u toho nechtyli. Jsem připravená ti klidně dosvědčit alibi.“

„To je tak neuvěřitelnej hulvát! Jestli chce boj, má ho mít! Ve hře na *nech mi potají odpojit telefon* mám v rukávu ještě několik tajných es...“

Dusím se vzteky a pohlcuje mě nenávisť. Kdyby tady stál přede mnou, byla bych ho schopná zamordovat holýma ru-

kama, pomalu ho škrtit, poslouchat, jak mu jedna po druhé praskají kosti, jako had škrtič který právě lapil laň. Jen bych ho pak nesežrala, na to se mi až moc hnusí.

Hned po návratu do kanceláře jsem zavolala všem svým blízkým, abych jim řekla, že nemám telefon. V tu chvíli se objevil Vincent, obchodní ředitel, který se vždycky dokonale vyšňoří. Zatukal na dveře a vešel. Určitě se předtím znovu učesal, protože jeho krásné tmavé vlasy jsou bezchybně narovnané jeden na druhém.

„Ahoj, Marie.“

„Ahoj, Vincente.“

„Chtěl jsem ti moc poděkovat za velkou odvahu, jakou jsi prokázala tím, co jsi dnes ráno udělala.“

„Díky. To je od tebe moc hezké. Nejdříve si ten text detailně prostudujeme a uvidíme, co...“

„Jestli se ti Deblais a ten jeho skřet pokusí udělat nějaké problémy, tak mi o tom řekni. Jsem tu pro tebe.“

A spiklenecky na mě mrkne.

No já tomu nemůžu ani uvěřit! To je ale drzost! Hulvát jeden! Přeruší mě v půlce věty a navíc si na mě dovolí ještě mrknout. Nepočká, co mu odpovím. Vždyť mu do toho nic není! Ani se mě neptá a přijde mi říct, že mi poběží na pomoc, když přijde nějaký problém. Nakonec ani nevím, jestli jsem ráda, nebo mě to uráží. Co si z toho mám vzít? Jeho sebejistotu, jaký je macho anebo to, že mě chce chránit, kdyby něco? A odešel si klidně ještě předtím, než jsem mu mohla odpovědět. Ale říkám si, že je dobře, že jsem mu zachránila život, když všude okolo teď rádí ta nemoc likvidující muže.

V následujících dvaceti minutách mi několik dalších ko-

TENTOKRÁT TO VYJDE!

legů přišlo poděkovat, poblahopřát, pochválit můj ostrý jazyk, odvalu a kdoví co ještě. Skoro to vypadá, jako by na chodbě stáli frontu, a sotva jeden odejde, druhý přijde.

V tom defilé byl ještě Franck, koordinátor výroby, který se mi líbí, pak designér modelů určených pro hotely, pak jeden Emiliin bývalý a nakonec namakaný svalovec z logistiky, se kterým jsem ještě nikdy neměla možnost mluvit.

Sotva jsem měla čas se z toho všeho vzpamatovat, a už mi na dveře klepe Alexandre, vedoucí oddělení kvality. Zdvořile čeká, až mu řeknu, ať jde dál, což taky učiním. Další, co mi přijde říct, že jsem dneska ráno byla za opravdovou hrdinku, a kdyby cokoli, tak můžu počítat s jeho pomocí. Líbí se mi být taková obletovaná celebrita, která přijímá fanoušky ve své lóži, ale budu muset pro tyhle audience stanovit nějaké návštěvní hodiny, jinak takhle přijdu o spoustu životní energie. Už tak jí teď zrovna moc nemám...

Stejně je to legrační: v poledne za mnou na obědě chodily jen ženy a teď během odpoledne zase jen samí muži. Tohle by bylo určitě zajímavé prostudovat, protože by to mohlo odhalit nějaké zajímavé věci o povaze každého pohlaví. Regagují ženy rychleji? Dávají muži důraz na formu? Jsou ženy spontánnější? Myslí muži tak moc na oběd, že se nedokážou soustředit na nic jiného než na svůj talíř? Dámy dávají své sympatie najevo veřejně, zatímco pánové s námi raději mluví, když na ně není vidět? No ale vzhledem k tomu, že všichni muži, kteří přišli, mají opravdu široká ramena, mohla bych z nich klidně postavit malý ragbyový tým. Až se bude hrát proti Deblaisovi a jeho komplicovi, tak je rozmetáme na kusy! Natolik jsem se v těch představách ztratila, že jsem skoro zapoměla, že Alexandre tam pořád stojí přede

mnou. Zatracené neviditelné prosklené dveře, za chvíli budu jak Petula!

„Alexandre, přišel jste se zeptat, jestli nám zvýší platy a náš management bude konečně řídit továrnu bez ohledu na zájmy supích fondů?“

„Dobrá nahrávka. Ale já za vámi nepřišel kvůli dnešnímu ránu...“

Jsem překvapená. O čem tedy budeme diskutovat? Nesouhlasí s tím, co jsem udělala? Jak to? A co to vlastně řekl těm svým dvěma kumpánům, když si s takovým klidem položili přehnuté dodatky ke smlouvě na kolena ještě předtím, než jsem promluvila?

„Co pro vás tedy mohu udělat?“

„No vlastně to jsem spíš já – tedy my – kdo může udělat něco pro vás. Dnes v poledne jsem nemohl přeslechnout, jak jste mluvila o svém stěhování do nového bytu...“

Asi vypadám překvapeně, a tak Alexandre honem dodá:

„Neposlouchal jsem, přísahám, ale je to tak trochu můj obor.“

„Váš obor?“

„Ano, pracoval jsem jako stěhovák a teď máme s Kevinem a Sandrem nějaké plány. Ale o to nejde. Přišel jsem vám říct, že my tři vám s tím stěhováním můžeme pomoci, když budete potřebovat.“

„To je opravdu moc hezké, ale...“

„Já si to myslel, že vy a váš muž máte určitě pomocníků dost. Tak to nic. Ale moc jsem vám to chtěl nabídnout.“

„To je od vás opravdu moc milé. Nejsem vdaná. Kdybyste mě nechal dokončit větu, chystala jsem se vám říci, že vlastně nemám až tak moc věcí na stěhování. Ale asi budu muset

TENTOKRÁT TO VYJDE!

udělat odhad množství těch věcí, abyste mohl říci, kolik to bude stát.“

„Měl jsem na mysli jednorázovou odměnu ve výši tří piv.“

„To znamená?“

„My uděláme tu práci a každý od vás dostane jedno pivo.“

Co je tohle zase za plán? Proč by mi chlápek, kterého sotva znám, nabízel pomoc? Zkušenost mě naučila, že muži málokdy dělají věci jen tak zadarmo. Co chce? Svést mě? To určitě ne, kdyby to opravdu chtěl udělat, tak by nečekal celé měsíce. Chce pomoci Sandrovi svést mě? To už zní pravděpodobněji, když si uvědomím, jaké na mě dělá oči. Ne, už vím! Chce mě zajmout a po kouscích mě prodat obchodníkům s lidskými orgány. Stejně jako mamčin kombík mám totiž větší cenu po jednotlivých kouscích než v celku. Nebo mi ho možná posílá do cesty sám bůh. Můj život je velké bitevní pole a Všemohoucího už v tom svém bílém rouchu přemohly výčitky svědomí, a tak mi do mojí křížové cesty staví dobré duše, aby se nemusel zabývat další sebevraždou nebo sériovým vrahem...

„To je od vás opravdu moc hezké, Alexandre. Abych byla upřímná, říkám si, proč mi vy a vaši kolegové nabízíte takovou báječnou pomoc. Jsem sice v rozpacích, ale vaši nabídku nebudu moci odmítnout. Máte volno v sobotu?“

10

Následující dny jsem se všemožně snažila vyhnout Huguesovi. Už ze samotné představy, že uslyším jeho hlas nebo zahlédnu jeho obličej, se mi dělalo nevolno. Doslova jsem vyplýtvala málem celou dovolenou, abych si šla zabalit věci do krabic na místo, které bývalo naším domovem, když on byl zrovna v práci. Deblais si určitě myslel, že unikám před jeho příslibenou pomstou, ale mě to bylo docela jedno. Budu ty problémy řešit postupně.

Ve čtvrtek ráno jsem čekala na rohu ulice, až Hugues odejde do své realitní kanceláře. Sledovala jsem ho jako opravdová špiónka zpoza jedné výkladní skříně na rohu. Pršelo. Na hlavě jsem měla široký klobouk a vyhrnula jsem si límeč kabátu. Opravdová detektivka. Pokaždé, když někdo otevřel vchodové dveře, srdce se mi rozbušilo rychleji. Ale on měl zpoždění, jako obvykle. Když jsem ho ze své skrýše zahlédla, po páteři mi přejel mráz. Nedokázala jsem rozeznat, jestli to je pocit strachu nebo odporu vůči němu, ale můžu jistojistě říct, že to rozhodně nebyl pocit radosti. Pozorovala jsem

TENTOKRÁT TO VYJDE!

ho jako by šlo o někoho úplně neznámého. Vypadal oplácaně a bez elegance. Teď už rozhodně nedlí na piedestalu mé náklonnosti. Tohle jsem k němu cítila poprvé. Je to šílené, kolik toho filtr vašich citů dokáže lidem přidat nebo ubrat. Tady se znovu potvrzuje, jak my holky dáváme přednost citům před fakty. Kdybych to zvíře měla na klinickém pozorování, ušetřila bych si celé roky života. Ale stačí jeden večer, jediný pohled a vy zůstanete v pasti toho prvního lichotivého dojmu, přestože nemá žádný reálný základ. Uprostřed těch davů lidí, kteří přidávali do kroku, aby unikli před tím nečasem, pro mě byl jen cílem pozorování. Zvláštní pocit. Kdybych o něm měla sepsat hlášení do policejní kartotéky, napsala bych tam: *Pohlaví: mužské (nicméně nic oslnivého); výška: podle něj 1,85 m, ve skutečnosti 1,75 m; barva vlasů: ty, které mu ještě zůstaly na hlavě, jsou hnědé; barva očí: zelená (oči hezké, ale z důvodu značné vychytralosti subjektu mu do nich není vidět); zvláštní znamení: často se chová jako lidoop snažící se šlohnout vše, co se nachází v jeho dosahu. Doporučuji nadále sledovat.*

Počkala jsem ještě dalších deset minut, abych si mohla být jistá, že se nevrátí. Často se mu totiž stávalo, že zapomněl nějaké papíry a uvědomil si to až po cestě. Když bezpečnostní limit vypršel, dala jsem se do toho.

Vybavená krabicemi, lepenkou a strachem, který mě lechtal v podbřišku, jsem vyběhla do pátého patra, otočila klíčem ve dveřích a zatlačila. Cítila jsem se jako zloděj. Strašný pocit, který člověku rozhodně nepřidá na vyrovnanosti. Tak tady jsem ještě před několika dny byla doma. Bylo to místo, kde jsem se možná cítila ze všech míst na světě nejlíp, a najednou mi tady všechny věci odmítají poslušnost. Pod-

laha mě pálí do nohou. Nejsem ani schopná si tady odskočit. Cítím se v tom 3+1 jako vetřelec, nejsem tu ve své kůži. Jsem na nepřátelském území, u někoho cizího, u nepřítele, který mi ublížil, a já si teď sem k němu daleko za demarkační čáru přišla vzít svoje věci. Zachraňte vojína Ryana!

Tolik se obávám jeho náhodného návratu, že ani nemám čas na melancholii. Ani nemám chuť sbalit společné fotky nebo dárky, které mi dal. To jsou špatné vzpomínky. Mám pocit, že všechno, co svědčí o našem společném životě, by na mě účinkovalo jako kyselina nalitá do otevřené rány. A tak vyprázdním jen svou skříň a šuplíky. Všechno to zabalím, jak jen nejrychleji dovedu. Mám sice naspěch, ale je mi trochu zima. Musím se doznat, že jsem nechala odpojit plyn a tak tu najednou není jak si zatopit. Na začátku února jde o docela nepřijemnou věc, ale za plyn jsem platila já!

Narovnala jsem krabice na sebe u vchodových dveří. Nahoru jsem přidala viditelný vzkaz, ve kterém ho žádám, ať na nic nesahá a sděluju mu tam, že všechno odsud zmizí do 9 hodin ráno v sobotu. Když jsem vycházela ven, prohlížela jsem si tu nešťastnou hromadu krabic. Deset let života namačkaných do osmi krabic... Potřebovala jsem si pospíšet. Hlavně jsem se nechtěla nechat strhnout emocemi. Ne teď. A ne tady!

Vrátila jsem se tam ještě dnes ráno. Abych si dodala odvahy, opakovala jsem si, že už to je skutečně naposledy. A tak jsem znovu zaujala známou pozici za rohovou výkladní skříň. V ní jsem zahlédla moc pěkné lodičky. No co? I špiónky mají právo na krásné boty. Tentokrát neprší. Najednou si lidé mnohem víc všímají mého širokého klobouku, který ale neslouží k ničemu jinému než ke krycím účelům. Když Hugues

TENTOKRÁT TO VYJDE!

vyšel ven, zastavil se u vchodových dveří a pečlivě se rozhlížel po okolí. Dal si docela na čas. Vypadá směšně jako nějaký lovec, který si toho o sobě hodně myslí, jako parkovací čidlo v pasti. Možná tuší, že už tam někde jsem. Zná mě. Ty tak můžeš doufat, že mě zahlídneš, slepejší. Ty, který nenajdeš malé káčátko na obrázku farmy v dětské knížce, máš určitě naději zahlédnout svou bejvalku na přelidněné ulici... Ale něco v jeho chování mě znepokojilo. Nelíbí se mi jeho chování. Mám strach, že bude předstírat odchod a pak se vrátí, aby mě zaskočil. Tohle už není filmová detektivka, to je horor. Nemám zájem, aby mi skočil za krk v jeho vlastním bytě, i když tam nedělám nic špatného. Mám takový zvláštní zvyk se cítit jako viník – zvyk, který on uměl vždycky dokonale využít.

Místo deseti jsem tentokrát čekala rovnou dvacet minut. Vyběhla jsem nahoru ještě rychleji než minule. Když jsem procházela okolo sousedů, měla jsem pocit, že mě všichni pozorují kukátkem. Když jsem se vplížila do bytu, zavřela jsem za sebou dveře a přitiskla se na ně zády, abych si mohla vydechnout. Moje krabice jsou tady. Ale když se podívám zblízka na lepicí pásku, všimnu si, že některé z nich přece jen otevřel. To je opravdu pobuřující. Na vzkazu, kde jsem mu psala, že si všechno vyzvednu v sobotu ráno, škrtl údaj *9 hodin* a napsal tam *V 10*. Chová se jako hulvát i pokud jde o takové detaily. Dala bych docela hodně za možnost vidět, jak se tváří, až v pondělí zjistí, že mu nejde elektrina ani voda... Za ty jsem totiž taky platila já. Snil o tom, že se odstěhuje někam do jeskyně, tak se mu to přání aspoň splní. Jeskyni v pátém patře včetně dinosaura jménem Tanya, to nemá jen tak někdo.

Dnes ráno jsem si přišla pro zbytek papírů, knihy a pár DVD. Kvůli knížkám a filmům se určitě cukat nebude. Jak v tom čtení nejsou žádné obrázky, není to nic pro něj. Je to lepší, když jsou tam obrázky motorek, drahých hodinek nebo žen, které si oblékají věci o čtyři čísla menší než to, co by nosily běžně. A pokud jde o filmy, jen jedinkrát jsem ho viděla před obrazovkou ronit slzy, když jeho oblíbený sportovní klub vyřadili v zápase o pohár šampiónů už ani nevím jaké ligy...

Naplnila jsem osm dalších krabic, které se brzy ocitly vedle těch původních osmi. Když jsem jednu z nich nesla na místo, zaslechla jsem na chodbě nějaký zvuk. Ztuhla mi krev v žilách a měla jsem pocit, že mám epileptický záchvat v automatu na fotky – snažila jsem se ani nehnout, ale pořádně jsem se třásla. Budu na té fotce pěkně rozmazaná. Slyším kroky, pak pohyb svazkem klíčů. Jeden takový pořádný má i Hugues. Nikdy jsem se nedozvěděla, na co by mu všechny ty klíče mohly být, ale určitě se s nimi cítil důležitý a odpovídaly představě, jakou o osobě měl. Když jsem slyšela jejich cinkání, začala jsem se třást po celém těle. Uvažovala jsem naprosto o všech možnostech, co dělat: skrýt se ve skříni, odhalit nějakou svou skrytou schopnost, která by mě pod vlivem stresu učinila neviditelnou, strhnout jednu ze záclon a předstírat, že jsem duch minulých Vánoc nebo třeba taky vyskočit oknem ven. Celá tahle škála možných nápadů mi proběhla hlavou za dvě milisekundy. A pak se na chodbě otevřely nějaké jiné dveře. Určitě nějaký soused. Srdce mi bušilo tak silně, že jsem se musela posadit. Potřebovala jsem několik dalších minut, než jsem se uklidnila, pokud se teda v takové situaci dá mluvit o klidu. A pak jsem

TENTOKRÁT TO VYJDE!

se znovu zuřivě pustila do práce, protože jsem ztratila cenný čas.

Skončila jsem na minutu přesně podle svého plánu. Tak a je to. Šťastná, že mám tuhle zkoušku za sebou. Ani si neodvažuju představit, co bych si vytrpěla, kdyby tam byl. Všude by mě pronásledoval, ale ne proto, aby mě kontroloval, ale aby mi něco říkal, samozřejmě o sobě. Tak jsem dala přednost strachu a samotě, než aby mě tady svými sebestřednými kecy neustále vyvádělo z míry to dospělé dítě, které vůbec nic nechápe.

Když jsem byla na odchodu, prošla jsem ještě jednou bytem s výjimkou jeho pokoje. I když odsud беру pryč svoje věci, moc se to tu nezměnilo. Koneckonců tady toho mého moc nebylo. Bydlela jsem u něj. Když se s chladným odstupem dívám na uspořádání a obsah jednotlivých místností, říkám si, že to je úplně obyčejný byt. Stejně obyčejný jako byl náš vztah. Můj odchod mě zachránil, a to ve všech možných smyslech slova.